

ອະນາຄົດສຳລັບອາເມຣິກາ ແລະ ວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020 - ເລກສາມ

ຕາທິເຫັນ ແລະ ຫຼຸດໄດ້ຍິນ ເປັນສຸກພອນ

Jeff Pippenger

2023-08-25

ແນວເສັ້ນຂອງຂະບວນການປະຕິຮູບເປັນກະແຈສຳຄັນສຳລັບການເຂົ້າໃຈ “ຟຳຮ້ອງທັງເຈດ” ໃນ ພຣະນິມົດ
ບົດ 10. “ຟຳຮ້ອງທັງເຈດ”

ເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດແຫ່ງການຊົງເສີມພະລັງແກ່ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນ ຕັ້ງແຕ່ວັນທີ
11 ສິງຫາ 1840 ຈົນເຖິງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງໃຫຍ່ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ບົດ 10
ໄດ້ໃຫ້ພະຍານພາຍໃນບົດນັ້ນເອງສາມປະການເພື່ອສະໜັບສະໜູນຄວາມເຂົ້າໃຈນີ້.

“ຂະບວນການການສະເດັດມາໃນຊ່ວງປີ 1840–44

ເປັນການສຳແດງອັນຮຸ່ງໂລດແຫ່ງລົດເດດຂອງພຣະເຈົ້າ;

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນໄດ້ຖືກນຳໄປຍັງທຸກສະຖານມີຊັ້ນນາຣໃນໂລກ,

ແລະໃນບາງປະເທດໄດ້ມີຄວາມຕື່ນຕົວທາງສາສະໜາອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ສຸດ

ຊຶ່ງເຄີຍມີມາໃນແຜ່ນດິນໃດໆນັບແຕ່ຍຸກປະຕິຮູບໃນສັດຕະວັດທີສິບຫົກ; ແຕ່ສິ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະຖືກເຫນືອກວ່າໂ

ດຍະຂະບວນການອັນຊົງພະລັງພາຍໃຕ້ຄຳເຕືອນສຸດທ້າຍຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນ.” The Great

Controversy, 611.

ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຶນໄດ້ຖືກນຳໄປສູ່ໂລກນັບແຕ່ປີ 1840 ເປັນຕົ້ນໄປ. Uriah Smith

ໄດ້ຖ່າຍທອດຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງຜູ້ບຸກເບີກຍຸກຕົນ ຊຶ່ງສອດຄ້ອງກັບ Sister White. Smith

ຮັບຮູ້ວ່າທູດສະຫວັນອົງທຶນໄດ້ມາເຖິງໃນປີ 1798 ແລະຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ

ທູດສະຫວັນອົງທຶນນັ້ນເອງໄດ້ລົງມາໃນປີ 1840. Smith

ແລະບັນດາຜູ້ບຸກເບີກເພິງແຕ່ບໍ່ໄດ້ສັງເກດເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງການມາເຖິງຂອງຂ່າວສານ

ແລະການຮັບການປະທານອຳນາດແກ່ຂ່າວສານນັ້ນ. Smith ໄດ້ກ່າວໄວ້ຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ເມື່ອທູດສະຫວັນໃນ

Revelation ບົດ 10 ວາງຕົນຂ້າງໜຶ່ງໄວ້ເທິງທະເລ ແລະອີກຂ້າງໜຶ່ງໄວ້ເທິງແຜ່ນດິນ

ນັ້ນໄດ້ຊັບອີກເຖິງຂ່າວສານທີ່ກຳລັງຖືກນຳໄປສູ່ໂລກ.

“ດັ່ງນັ້ນ ໃນປີ 1798 ຂໍ້ຈຳກັດທີ່ຫ້າມການປະກາດວ່າວັນແຫ່ງພຣະຄຣິດຢູ່ໃກ້ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ; ໃນປີ 1798

ເວລາແຫ່ງວາລະສຸດທ້າຍໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຂຶ້ນ, ແລະຕາປະທັບກໍໄດ້ຖືກເອົາອອກຈາກໜັງສືນີ້ອີຍ. ດັ່ງນັ້ນ

ນັບແຕ່ໄລຍະນັ້ນມາ ທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມົດ 14 ໄດ້ອອກໄປປະກາດວ່າ

ຊົ່ວໂມງແຫ່ງການພິພາກສາຂອງພຣະເຈົ້າໄດ້ມາເຖິງແລ້ວ; ແລະກໍນັບແຕ່ເວລານັ້ນເລີ່ມກັນ

ທູດສະຫວັນໃນບົດທີ 10 ໄດ້ເຂົ້າປະຈຳຕໍ່ແຫຼ່ງຂອງຕົນເທິງທະເລແລະແຜ່ນດິນ, ແລະໄດ້ສາບານວ່າ

ເວລາຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ກ່ຽວກັບອັດຕະລັກຂອງພວກເຂົາ ຍ່ອມບໍ່ອາດມີຄຳຖາມໃດໄດ້ເລີຍ;

ແລະບັນດາເຫດຜົນທັງປວງທີ່ນຳໄປສູ່ການກຳນົດທີ່ຕັ້ງຂອງອົງໜຶ່ງ

ກໍມີຜົນໃຊ້ຢ່າງເທົ່າກັນໃນກໍລະນີຂອງອີກອົງໜຶ່ງ. ພວກເຮົາບໍ່ຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າສູ່ການໂຕ້ແຍ້ງໃດໆໃນທີ່ນີ້

ເພື່ອສະແດງວ່າ ຄົນຮຸ່ນປັດຈຸບັນກຳລັງເປັນພະຍານແຫ່ງຄວາມສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນທັງສອງນີ້.

ໃນການປະກາດເລື່ອງການສະເດັດມາ ໂດຍສະເພາະແຕ່ປີ 1840 ເຖິງ 1844

ການສຳເລັດຢ່າງຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຢ່າງລະອຽດຕາມພະຍາກອນຂອງພວກມັນໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນ.

ຕໍ່ແຫຼ່ງຂອງທູດສະຫວັນອົງນີ້, ມີຕົ້ນຂ້າງໜຶ່ງຢູ່ເທິງທະເລ ແລະອີກຂ້າງໜຶ່ງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນ,

ບົ່ງບອກເຖິງຂອບເຂດອັນກວ້າງໄກແຫ່ງການປະກາດຂອງລາວທັງທາງທະເລແລະທາງບົກ.

ຖ້າຂ່າວສານນີ້ໄດ້ຖືກມຸ່ງໝາຍໄວ້ສຳລັບພຽງປະເທດດຽວ
ກໍຄົງພຽງພໍແລ້ວທີ່ທູດສະຫວັນນີ້ຈະເຂົ້າປະຈຳຕາແຫ່ງຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນເທົານັ້ນ.
ແຕ່ລາວມັດຕືນຊ້າງໜຶ່ງຢູ່ເທິງທະເລ, ຈາກສິ່ງນີ້ພວກເຮົາຈຶ່ງອາດອະນຸມານໄດ້ວ່າ
ຂ່າວສານຂອງລາວຈະຂ້າມມະຫາສະມຸດໄປ
ແລະແຜ່ຂະຫຍາຍໄປຍັງບັນດາປະຊາຊາດແລະພາກສ່ວນຕ່າງໆຂອງໂລກ;
ແລະຂໍອະນຸມານນຶ່ງໄດ້ຮັບການເສີມກຳລັງຂຶ້ນອີກໂດຍຄວາມຈິງທີ່ວ່າ
ການປະກາດເລື່ອງການສະເດັດມາທີ່ໄດ້ກ່າວເຖິງຂ້າງເທິງນັ້ນ ໄດ້ໄປເຖິງທຸກສະຖານນິມີຊັ້ນໃນໂລກ.
ຈະກ່າວເຖິງເລື່ອງນີ້ພື້ນອີກໃນບົດທີ 14." Uriah Smith, Thoughts on Daniel and the
Revelation, 521.

ດັ່ງນັ້ນ, ຂໍ້ທີ່ໜຶ່ງຂອງບົດທີສິບ ກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840, ເພາະວ່າໃນເວລານັ້ນ
ຈຸດຈົບຂອງອຳນາດສູງສຸດຂອງອົດໂຕມັນທີ່ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ
ສອດຄ່ອງກັບຄຳພະຍາກອນໃນພຣະນິມົດ ບົດທີເກົ້າ. ຊົດເຕີ້ໄວທ໌ໄດ້ກ່າວໄວ້ວ່າ:

"ໃນປີ 1840 ການສຳເລັດເປັນຈົບຂອງຄຳພະຍາກອນອັນນຳພະສະດານອີກປະການໜຶ່ງໄດ້ກະຕຸ້ນຄວາມສົນໃຈ
ຈຢ່າງແຜ່ຫຼາຍ. ສອງປີກ່ອນໜ້ານັ້ນ Josiah Litch,
ໜຶ່ງໃນບັນດາສາສະນາຈານຊັ້ນນຳຜູ້ປະກາດເລື່ອງການສະເດັດມາຄັ້ງທີສອງ,
ໄດ້ຕີພິມຄຳອະທິບາຍພຣະນິມົດ 9 ໂດຍພະຍາກອນລ່ວງໜ້າເຖິງການລົ້ມສະລາຍຂອງຈັກກະພັດ
Ottoman. ຕາມການຄຳນວນຂອງລາວ, ອຳນາດນີ້ຈະຖືກໂຄ່ນລົ້ມ... ໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ, 1840,
ເມື່ອອາດຄາດໝາຍໄດ້ວ່າອຳນາດ Ottoman ໃນ Constantinople ຈະຖືກທຳລາຍລົງ.
ແລະຂ້າພະເຈົ້າເຊື່ອວ່າ ສິ່ງນີ້ຈະປະກົດວ່າເປັນດັ່ງນັ້ນ."

"ໃນເວລາອັນແນ່ນອນຕາມທີ່ໄດ້ກ່າວໄວ້ນັ້ນ, ຕວັກກີ, ຜ່ານທາງທູດຂອງນາງ,
ໄດ້ຍອມຮັບການຄຸ້ມຄອງຈາກບັນດາອຳນາດພັນທະມິດແຫ່ງຢູໂຣບ,
ແລະດ້ວຍເຫດນັ້ນນາງຈຶ່ງໄດ້ຕົກຢູ່ພາຍໃຕ້ການຄວບຄຸມຂອງບັນດາຊາດຄຣິສຕຽນ.
ເຫດການນັ້ນໄດ້ຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນສຳເລັດລົງຢ່າງຖືກຕ້ອງພໍດີ. ເມື່ອຂ່າວນີ້ເປັນທີ່ຮັບຮູ້
ຝຣັ່ງຊົນຈຳນວນຫຼາຍໄດ້ຖືກນຳໃຫ້ເຊື່ອໝັ້ນໃນຄວາມຖືກຕ້ອງແຫ່ງຫຼັກການຕີຄວາມຄຳພະຍາກອນທີ່
Miller ແລະບັນດາຜູ້ຮ່ວມງານຂອງລາວໄດ້ຍຶດຖື,
ແລະຂະບວນການແຫ່ງການສະເດັດມາໄດ້ຮັບແຮງຜັກດັນອັນມະຫັດສະຈັນ.
ບຸກຄົນທັງຫຼາຍຜູ້ມີການສຶກສາແລະມີຖານະ ໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບ Miller ທັງໃນການປະກາດເທດສະໜາ
ແລະໃນການຕີພິມແຜ່ພັດສະນະຂອງລາວ, ແລະຈາກປີ 1840 ຫາ 1844
ວຽກງານນັ້ນໄດ້ຂະຫຍາຍອອກຢ່າງວ່ອງໄວ." The Great Controversy, 334, 335.

ຂໍ້ທີ່ໜຶ່ງໃນບົດທີສິບແມ່ນປີ 1840 ແລະໃນຂໍ້ທີ່ສິບ ພວກເຮົາເຫັນໂຢຮັນຜົດຫວັງຢ່າງຂົມຂຶ້ນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ
1844. ໂຢຮັນເປັນຕົວແທນຂອງບັນດາຜູ້ທີ່ນຳຂ່າວສານແຫ່ງໜັງສືນ້ອຍໄປສູ່ໂລກ
ແຕ່ກໍຕ້ອງປະສົບກັບຄວາມຜົດຫວັງອັນຂົມຂຶ້ນໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.
ຂໍ້ທີ່ໜຶ່ງເຖິງຂໍ້ທີ່ສິບເປັນຕົວແທນປະຫວັດສາດຂອງຊ່ວງປີ 1840 ຫາ 1844.
ນັ້ນແມ່ນພະຍານພາຍໃນປະການໜຶ່ງຢູ່ໃນບົດທີສິບ.

ພະຍານອີກຄົນໜຶ່ງແມ່ນໂຢຮັນ ຜູ້ທີ່ກິນປຶ້ມນ້ອຍເລັ່ມນັ້ນ ແລະມັນຫວານໃນປາກຂອງທ່ານ
ອັນເປັນຕົວແທນແຫ່ງການຍອມຮັບຂ່າວສານຂອງວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ຂອງທ່ານ
ແລ້ວຕໍ່ມາມັນໄດ້ກາຍເປັນຂົມໃນທ້ອງຂອງທ່ານ ໃນເຫດການຄວາມຜົດຫວັງອັນໃຫຍ່ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844.

ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ຮັບເອົາໜັງສືນ້ອຍນັ້ນອອກຈາກມືຂອງທູດສະຫວັນ ແລະໄດ້ກິນມັນເສຍ;
ແລະໃນປາກຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ມັນຫວານດັ່ງນັ້ນເຜີ້; ແລະທັນທີທີ່ໄດ້ກິນມັນແລ້ວ, ທ້ອງຂອງຂ້າພະເຈົ້າກໍຂົມ.
ພຣະນິມົດ 10:10.

ຂໍ້ທີ່ສືບເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດຕັ້ງແຕ່ປີ 1840 ຫາ 1844 ຢ່າງແທ້ຈິງຢູ່ໃນຂັດຈຸດ. ນັ້ນແມ່ນພະຍານພາຍໃນຂໍ້ທີ່ສອງພາຍໃນບົດນີທິຊີວາ "ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ" ເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດນັ້ນ. ຊົດເຕີໄວທ໌ໄດ້ລະບຸໄວ້ແລ້ວວ່າ "ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ" ເປັນການບັນຍາຍລຳດັບເຫດການທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນພາຍໃຕ້ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດແລະອົງທີສອງ. ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງໄດ້ສືບສຸດລົງໃນເຫດການຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່, ດັ່ງນັ້ນ "ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ" ຈຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດດຽວກັນນັ້ນ. ມີພະຍານພາຍໃນສາມປະການເພື່ອສະໜັບສະໜູນຄວາມຈິງວ່າ ປະຫວັດສາດຕັ້ງແຕ່ວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840 ຈົນເຖິງຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ແມ່ນປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນທີ່ກຳລັງຖືກເນັ້ນໃນພຣະນິມົດບົດທີສິບ.

ແລ້ວໃນຂັດຈຸດທ້າຍນັ້ນ ໂດຍສອດຄ່ອງກັບຄວາມຈິງທີ່ກ່ຽວເນື່ອງກັບ "ຟ້າຮ້ອງເຈັດປະການ" ຈຶ່ງມີພຣະບັນຊາໃຫ້ປະກາດຂ່າວສານນັ້ນ ແລະໃຫ້ປະຫວັດສາດດຽວກັນນັ້ນຕ້ອງຖືກທຳຊ້ຳອີກ.

ແລະພຣະອົງຕັດແກ່ຂ້ານອ້ອມວ່າ, ເຈົ້າຕ້ອງພະຍາກອນອີກຕໍ່ໜ້າຫຼາຍຊົນຊາດ, ແລະປະຊາຊາດ, ແລະພາສາຕ່າງໆ, ແລະບັນດາກະສັດ. ພຣະນິມົດ 10:11

ສຽງຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດກຳລັງຊີ້ບອກວ່າ ການເລີ່ມຕົ້ນຂອງ Adventism, ເລີ່ມຂຶ້ນເມື່ອຂ່າວສານທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກໃນ "ເວລາແຫ່ງອະສານ" ໄດ້ຮັບລົດອຳນາດ, ຈະເປັນພາບປະກອບເຖິງຈຸດສືບສຸດຂອງ Adventism ເມື່ອຂ່າວສານທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກໃນປີ 1989 ຈະໄດ້ຮັບລົດອຳນາດໂດຍການສະເດັດລົງມາ, ບໍ່ແມ່ນຂອງທູດສະຫວັນໃນ Revelation 10, ແຕ່ໂດຍທູດສະຫວັນຜູ້ສະເດັດລົງມາໃນ Revelation 18. ທູດສະຫວັນໃນ Revelation 18 ໄດ້ສະເດັດລົງມາໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ແລະ ບັດນີ້ພວກເຮົາກຳລັງເຂົ້າໃກ້ຂັ້ນສູງຂອງການທຳຊ້ຳທາງປະຫວັດສາດຂອງຊ່ວງປີ 1840 ຫາ 1844.

ຂໍ້ສັງເກດເຫຼົ່ານີ້ຂອງບົດທີສິບໄດ້ຢູ່ໃນສາທາລະນະຂອບເຂດມາເປັນເວລາຫຼາຍປີແລ້ວ. ສິ່ງທີ່ບໍ່ເຄີຍຖືກຮັບຮູ້ຈົນກະທັ້ງເມື່ອໄມດິນມານ ຄື ພ້ອມກັບປະຫວັດສາດອັນສັກສິດນັ້ນ ຍັງມີອີກປະຫວັດສາດອັນສັກສິດໜຶ່ງທີ່ຖືກຟັງແຊກຢູ່ພາຍໃນ. ປະຫວັດສາດນີ້ຈະຖືກຮັບຮູ້ໃດ້ພຽງແຕ່ໂດຍຜູ້ທີ່ຍອມຮັບຫຼັກການ Alpha ແລະ Omega ທີ່ລະບຸຈຸດຈົບຂອງສິ່ງໜຶ່ງໄວ້ກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງສິ່ງນັ້ນ. ປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຟັງແຊກຢູ່ພາຍໃນປະຫວັດສາດອັນສັກສິດນັ້ນ ເລີ່ມຕົ້ນດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງໜຶ່ງ ແລະ ສືບສຸດລົງດ້ວຍ Great Disappointment. ປະຫວັດສາດຂອງປີ 1843 ຫາ 1844 ເປັນເສັ້ນປະຫວັດສາດພິເສດເສັ້ນໜຶ່ງ ທີ່ຢູ່ພາຍໃນ ແຕ່ແຕກຕ່າງຈາກ ປະຫວັດສາດຂອງປີ 1840 ຫາ 1844. ທັງ Sister White ແລະ ພຣະຄຣິດ ຕ່າງກ່າວເຖິງເສັ້ນປະຫວັດສາດນີ້.

"ຂໍ້ຄວາມທັງໝົດທີ່ໄດ້ຖືກປະທານໃນຊ່ວງປີ 1840–1844 ຈະຕ້ອງຖືກນຳສະເໜີດ້ວຍພະລັງໃນເວລານີ້, ເພາະມີຫຼາຍຄົນທີ່ໄດ້ສູນເສຍທິດທາງຂອງຕົນ. ຂໍ້ຄວາມເຫຼົ່ານີ້ຈະຕ້ອງໄປເຖິງຄຣິດຕະຈັກທຸກແຫ່ງ."

ພຣະຄຣິດໄດ້ຕັດວ່າ, "ຕາຂອງພວກທ່ານເປັນສຸກ ເພາະມັນໄດ້ເຫັນ; ແລະຫຼືຂອງພວກທ່ານກໍເປັນສຸກ ເພາະມັນໄດ້ຍິນ. ເພາະເຮົາບອກພວກທ່ານຢ່າງແທ້ຈິງວ່າ ຜູ້ພະຍາກອນຫຼາຍຄົນ ແລະຄົນຊອບທຳຫຼາຍຄົນ ໄດ້ບຳຖະໜາຢາກເຫັນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານເຫັນ ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ເຫັນ; ແລະຢາກໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນ ແຕ່ກໍບໍ່ໄດ້ຍິນ" [Matt. 13:16, 17]. ຕາທີ່ໄດ້ເຫັນສິ່ງທັງຫຼາຍທີ່ໄດ້ຖືກເຫັນໃນປີ 1843 ແລະ 1844 ນັ້ນ ກໍເປັນສຸກ.

"ຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້ແລ້ວ. ແລະບໍ່ຄວນມີການຊັກຊ້າໃນການປະກາດຂ່າວສານນັ້ນຊ້ຳອີກ, ເພາະວ່າໝາຍສຳຄັນແຫ່ງການເວລາກຳລັງສຳເລັດຄົບຖ້ວນ; ວຽກງານໃນຊ່ວງສຸດທ້າຍຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຖືກກະທຳໃຫ້ສຳເລັດ.

ວຽກງານອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະຖືກກະທຳໃນເວລາອັນສັ້ນ. ໃນບໍລິຫານ
ຂ່າວສານໜຶ່ງຈະຖືກປະກາດຕາມການຊົງແຕ່ງຕັ້ງຂອງພຣະເຈົ້າ
ແລະຈະຂະຫຍາຍຕົວເປັນສຽງຮ້ອງອັນດັງກ້ອງ. ແລ້ວດານເຢືອນຈະຍືນຢູ່ໃນສ່ວນຂອງຕົນ,
ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍານຂອງທ່ານ." Manuscript Releases, volume 21, 437.

"ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນ ແລະ ຄົນຊອບທຳ ໄດ້ປາຖະໜາຢາກເຫັນສົງເຫງົາເຫຼົ່ານັ້ນ" ທີ່"ໄດ້ຖືກເຫັນໃນປີ 1843 ແລະ
1844." ພຣະເຢຊູໄດ້ອ້າງເຖິງປະຫວັດສາດອັນສັກສິດໃນພຣະກົດຕົ້ນສອງເຫຼັ້ມ,
ແຕ່ການອ້າງອີງແຕ່ລະແຫຼ່ງຢູ່ໃນບໍລິບົດທີ່ແຕກຕ່າງກັນ.

ແລະພຣະອົງໄດ້ກ່າວຫຼາຍສົ່ງແກ່ເຂົາທັງຫຼາຍເປັນຄຳອຸປະມາວ່າ, "ຈົ່ງເບີ້,
ມີຜູ້ຫວ່ານຄົນໜຶ່ງອອກໄປເພື່ອຫວ່ານ; ເມື່ອລາວກຳລັງຫວ່ານຢູ່ນັ້ນ, ເມັດພຶດຊະນະບາງເມັດຕົກຢູ່ຂ້າງທາງ,
ແລະນັກທັງຫຼາຍກໍມາຈັກກັນເສຍ; ບາງເມັດຕົກຢູ່ບ່ອນມີຫີນຫຼາຍ, ບ່ອນທີ່ມີດິນບໍ່ຫຼາຍ,
ແລະມັນກ່ອກຂຶ້ນໃນທັນທີເພາະດິນບໍ່ເລັກ; ແຕ່ເມື່ອຕາເວັນຂຶ້ນແລ້ວ ມັນກໍຖືກແຜດເຜົາ,
ແລະເພາະບໍ່ມີຮາກ ມັນຈຶ່ງຫຼົງໄປ. ບາງເມັດຕົກຢູ່ກາງໜາມ,
ແລະໜາມກ່ອກຂຶ້ນແລະບີບຮັດມັນໄວ້; ແຕ່ບາງເມັດຕົກໃນດິນດີ ແລະເກດຜົນ, ບາງເມັດໄດ້ຮັບອຸປະມາ,
ບາງເມັດໄດ້ຫົກສົບເທົ່າ, ບາງເມັດໄດ້ສາມສົບເທົ່າ. ຜູ້ໃດມີຫຼືສຳລັບຟັງ ຈົ່ງຟັງເຖິດ."

ແລ້ວພວກສາວົກໄດ້ເຂົ້າມາທູນພຣະອົງວ່າ, "ເຫດໃດພຣະອົງຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາທັງຫຼາຍເປັນຄຳອຸປະມາ?"
ພຣະອົງຈຶ່ງຕອບແລະກ່າວແກ່ເຂົາວ່າ,
"ເພາະວ່າພວກທ່ານໄດ້ຮັບໃຫ້ຮູ້ຄວາມລັບລັກຂອງອານາຈັກສະຫວັນ, ແຕ່ແກ່ພວກເຂົາເປັນບໍ່ໄດ້ຮັບ.
ດ້ວຍວ່າຜູ້ໃດມີຢູ່ແລ້ວ, ຈະຊົງປະທານເພີ່ມໃຫ້ຜູ້ນັ້ນ, ແລະລາວຈະມີຢ່າງອຸດົມສົມບູນ; ແຕ່ຜູ້ໃດບໍ່ມີ,
ແລະແຕ່ສິ່ງທີ່ລາວມີຢູ່ນັ້ນ ກໍຈະຖືກເອົາໄປຈາກລາວ. ເຫດສະນັ້ນເຮົາຈຶ່ງກ່າວແກ່ເຂົາເປັນຄຳອຸປະມາ:
ເພາະວ່າເຂົາເຫັນກໍຈົ່ງ ແຕ່ບໍ່ເຫັນ; ໄດ້ຍິນກໍຈົ່ງ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ, ແລະບໍ່ເຂົ້າໃຈ.
ແລະຄຳພະຍາກອນຂອງເອຊາຢາກສຳເລັດໃນພວກເຂົາ, ຊຶ່ງກ່າວວ່າ, 'ພວກເຈົ້າຈະໄດ້ຍິນແນ່
ແຕ່ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ແລະຈະເຫັນແນ່ ແຕ່ຈະບໍ່ຮັບຮູ້. ເພາະໃຈຂອງຊົນຊາດນີ້ໄດ້ໜ້າແໜ້ນຂຶ້ນ,
ຫຼືຂອງເຂົາກໍໜ້າໜ້າຕາການໄດ້ຍິນ, ແລະຕາຂອງເຂົາເຂົ້າໄດ້ບໍ່ໄວ້; ເພື່ອວ່າບໍ່ໃຫ້ເຂົາເຫັນດ້ວຍຕາ,
ແລະໄດ້ຍິນດ້ວຍຫູ, ແລະເຂົ້າໃຈດ້ວຍໃຈ, ແລະຫັນກັບຄືນມາ, ແລະເຮົາຈະຮັກສາເຂົາໃຫ້ຫາຍ.'
ແຕ່ຕາຂອງພວກທ່ານເປັນສຸກ ເພາະມັນເຫັນ; ແລະຫຼືຂອງພວກທ່ານເປັນສຸກ ເພາະມັນໄດ້ຍິນ.
ດ້ວຍເຮົາບອກຄວາມຈິງແກ່ພວກທ່ານວ່າ
ຜູ້ພະຍາກອນແລະຄົນຊອບທຳຫຼາຍຄົນໄດ້ປາຖະໜາທີ່ຈະເຫັນສົງເຫຼົ່າພວກທ່ານເຫັນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນ;
ແລະທີ່ຈະໄດ້ຍິນສົງເຫຼົ່າພວກທ່ານໄດ້ຍິນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ." ມັດທາຍ 13:3-17.

ໃນພຣະທຳມັດທາຍ ພຣະເຢຊູເມື່ອກ່າວເຖິງຜົນຂອງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະຊົງເອີ້ນໃຫ້ມະນຸດ "ຟັງ"
ນັ້ນ ພຣະອົງໄດ້ຊີ້ວ່າ ຊາວລາໂອດີເຊຍຜູ້ປະຕິເສດຂ່າວສານຊຶ່ງບັນດາຜູ້ພະຍາກອນປາຖະໜາຈະເຫັນນັ້ນ
ໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນອີສາຍາບົດທີ 6. Future for America ໄດ້ນຳສະເໜີອີສາຍາ 6
ຊຳແລ້ວຊຳອີກໃນບໍລິບົດຂອງວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001, ເພາະວ່າໃນການໂຈມຕີຂອງອິສລາມໃນວັນທີນັ້ນ
ທຸດສະຫວັນຜູ້ຊົງຮົດໃນພຣະນິມົດ 18 ໄດ້ລົງມາ ແລະເຮັດໃຫ້ແຜ່ນດິນໂລກສະຫວ່າງດ້ວຍລັດສະໝີຂອງທ່ານ.
ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນລ້ວນເຫັນພ້ອມຕ້ອງກັນ, ແລະໃນຂໍ້ 3 ຂອງອີສາຍາ 6
ພວກເຮົາພົບການອ້າງອີງໂດຍກົງເຖິງທຸດສະຫວັນອົງນັ້ນໂດຍແທ້.

ໃນປະຫວັດສາດອຸດົມສົມບູນພະຊົນ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າປະທັບຢູ່ເທິງພຣະທົນັ້ງ
ສູງສົ່ງແລະຖືກຍົກຂຶ້ນ ແລະຊາຍພຣະອົງຂອງພຣະອົງເຕັມພຣະວິທານ. ເຫນືອພຣະອົງມີໄຊສະຖານພົນຍືນຢູ່;
ແຕ່ລະຕົນມີຫີກປົກ; ດ້ວຍສອງປົກເຂົ້າປົກໜ້າຂອງຕົນ ແລະດ້ວຍສອງປົກເຂົ້າປົກຕົນຂອງຕົນ
ແລະດ້ວຍສອງປົກເຂົ້າບົນ. ແລະອົງໜຶ່ງຮ້ອງເຖິງອີກອົງໜຶ່ງ ແລະກ່າວວ່າ, ບໍລິສຸດ, ບໍລິສຸດ, ບໍລິສຸດ
ຄືພຣະເຢຊູໂຫວາຈອມໂຍທາ: ແຜ່ນດິນໂລກທັງໝົດແກ້ມໄປດ້ວຍພຣະສີຂີຂອງພຣະອົງ. ເອຊາຍາ 6:1-3.

ແຜ່ນດິນໂລກໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງດ້ວຍລັດສະໝຸດຂອງທ່ານ ເມື່ອທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມົດບົດທີ 18 ລົງມາ, ແລະ ອີຊາຢາໄດ້ຈັດຫາກະແຈສຳຄັນອີກປະການໜຶ່ງ ເມື່ອທ່ານແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່ານິມົດຂອງທ່ານເກີດຂຶ້ນໃນປີທີ່ກະສັດອຸດຊີຢາສິ້ນພຣະຊົນ. ກະສັດອຸດຊີຢາໄດ້ພະຍາຍາມກະທຳໜ້າທີ່ຂອງປະໂລຫິດພາຍໃນພຣະວິຫານ. ປະໂລຫິດແປດສິບຄົນ ແລະ ມະຫາປະໂລຫິດໄດ້ຕັດກັນທ່ານບໍ່ໃຫ້ກະທຳການນັ້ນ ຈົນກວ່າພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງຕີທ່ານດ້ວຍໂລກຂີ້ທູດທີ່ໜ້າຜາກ. ທ່ານໄດ້ຮັບເຄື່ອງໝາຍຂອງສັດຮ້າຍ ເນື່ອງຈາກໄດ້ພະຍາຍາມລວມອຳນາດຂອງລັດຂອງທ່ານເຂົ້າກັບອຳນາດຂອງຄຣິສຕະຈັກ. ທ່ານບໍ່ໄດ້ສິ້ນຊີວິດໃນທັນທີ; ທ່ານຖືກປົດອອກຈາກບັນລັງ ແລະ ຖືກແທນທີ່, ແລະ ໃນຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ ໃນທີ່ສຸດທ່ານກໍໄດ້ສິ້ນຊີວິດໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001. ຄຣິສຕະຈັກແອດເວັນຕົກກໍຄ່ອຍໆ ຕາຍລົງ ດັ່ງທີ່ຄຣິສຕະຈັກຢູ່ໄດ້ຕາຍລົງໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ. ແຕ່ໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ອັດເວັນຕົກສະນິມິ ຊົງໄດ້ປະຕິເສດຂໍ້ຄວາມໃນຫຼັກຂໍ້ສຸດທ້າຍຂອງການເຮືອນບົດທີ 11 ມາແລ້ວ ໄດ້ມາເຖິງຈຸດຈົບໃນຖານະເປັນເຂົ້າໄປຮເຕສແຕນຂອງສະຫະລັດອາເມລິກາ, ແລະ ຜູ້ທີ່ອີຊາຢາເປັນຕົວແທນນັ້ນ ຈົ່ງໄດ້ຖືກເອີ້ນໃຫ້ນຳຂໍ້ຄວາມທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍສຽງທຳອິດໃນພຣະນິມົດບົດທີ 18.

ແລະອາຊາຣິຢາປະໂລຫິດໄດ້ເຂົ້າໄປຕາມຫຼັງພະອົງ ແລະມີປະໂລຫິດຂອງພຣະເຢໂຮວາອີກແປດສິບຄົນຢູ່ນຳພະອົງ ຜູ້ເປັນຄົນກຳຫານ. ແລະພວກເຂົາໄດ້ຕັດກັນກະສັດອຸດຊີຢາ ແລະກ່າວແກ່ພະອົງວ່າ, "ອຸດຊີຢາເອີຍ ການເຜົາເຄື່ອງຫອມຖວາຍແດ່ພຣະເຢໂຮວານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນໜ້າທີ່ຂອງທ່ານ ແຕ່ເປັນຂອງບັນດາປະໂລຫິດ ຄົວລູກຫຼານຂອງອາໂຣນ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຖືກຊຳລະຕັ້ງໄວ້ເພື່ອເຜົາເຄື່ອງຫອມ. ຈົ່ງອອກຈາກສະຖານບໍລິສຸດເສຍ ເພາະທ່ານໄດ້ລ່ວງລະເມີດແລ້ວ; ແລະການນີ້ຈະບໍ່ເປັນກຽດແກ່ທ່ານຈາກພຣະເຢໂຮວາພຣະເຈົ້າ." ແລ້ວອຸດຊີຢາກໍໄກດຮ້າຍ ແລະມີກະຖາງເຜົາເຄື່ອງຫອມຢູ່ໃນມືເພື່ອຈະເຜົາເຄື່ອງຫອມ; ແລະໃນຂະນະທີ່ພະອົງຍັງໄກດຮ້າຍຕໍ່ບັນດາປະໂລຫິດຢູ່ນັ້ນ ພະຍາດຂີ້ທູດກໍປະກົດຂຶ້ນທີ່ໜ້າຜາກຂອງພະອົງຕໍ່ໜ້າບັນດາປະໂລຫິດ ໃນພຣະນິເວດຂອງພຣະເຢໂຮວາ ຂ້າງແທ່ນເຜົາເຄື່ອງຫອມ. ແລະອາຊາຣິຢາປະໂລຫິດໃຫຍ່ ພ້ອມດ້ວຍປະໂລຫິດທັງປວງ ໄດ້ບັງພະອົງ ແລະເບິ່ງແມ່ນວ່າ ພະອົງເປັນພະຍາດຂີ້ທູດທີ່ໜ້າຜາກ; ແລະພວກເຂົາກໍຂັບໄລ່ພະອົງອອກຈາກທີ່ນັ້ນ; ແທ້ຈິງ ພະອົງເອງກໍຮັບອອກໄປດ້ວຍ ເພາະພຣະເຢໂຮວາໄດ້ຊົງລົງໂທດພະອົງ. ແລະກະສັດອຸດຊີຢາເປັນພະຍາດຂີ້ທູດຈົນເຖິງວັນສິ້ນພຣະຊົນມໍຂອງພະອົງ ແລະປະທັບຢູ່ໃນເຮືອນຕ່າງຫາກ ເພາະພະອົງເປັນພະຍາດຂີ້ທູດ; ເພາະພະອົງຖືກຕັດຂາດອອກຈາກພຣະນິເວດຂອງພຣະເຢໂຮວາ; ແລະໂຍທາມລາຊະບຸດຂອງພະອົງໄດ້ດູແລລາຊະວັງ ພິພາກສາປະຊາຊົນແຫ່ງແຜ່ນດິນ. 2 ຂ່າວຄາວ 26:17-21.

ເປັນເລື່ອງສຳຄັນທີ່ຈະຕ້ອງຕະໜັກວ່າ ເຂົາອຳນາດຂອງ Protestant ໄດ້ຖືກຍົກອອກຈາກຄຣິສຕະຈັກ Seventh-day Adventist ໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001, ເພາະວ່າມີອົງປະກອບຫຼັກສາມປະການຂອງການເປີດຜະນຶກຂ່າວສານໃນພຣະນິມົດໃນວັນສຸດທ້າຍ. ປະການໜຶ່ງຄື ປະຫວັດສາດທີ່ຂະໜານກັນຂອງເຂົາອຳນາດແຫ່ງ Republicanism ແລະເຂົາອຳນາດແຫ່ງ Protestantism. ອີກອົງປະກອບໜຶ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງຖືກຕະໜັກແມ່ນ ຄວາມສຳຄັນຂອງຄຣິສຕະຈັກທັງເຈັດ, ແລະແນ່ນອນ ປະການທີສາມຄື "ຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ." ອົງປະກອບທາງຄຳພະຍາກອນທັງສາມນີ້ປະກອບເປັນຂ່າວສານທີ່ກຳລັງຖືກເປີດຜະນຶກຢູ່ ແລະຈຳເປັນຕ້ອງຕະໜັກວ່າ ເໝືອນດັ່ງທີ່ຄຣິສຕະຈັກຂອງຊາວຢິວຖືກຜ່ານໄປໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ, Adventism ກໍຖືກຜ່ານໄປເໝືອນກັນໃນ "ວັນສຸດທ້າຍ."

ອີຊາຍາອາສາສະໝັກນຳຂ່າວສານໄປຫາປະຊາຊົນທຸກຊົນເຜົ່າຊົງເລືອກໄວ້ແຕ່ບໍ່ສັດຊື່ໃນຍຸກສະໄໝຂອງທ່ານ ແລະ ພຣະເຢຊູກໍຊົງໃຊ້ຖ້ອຍຄຳດຽວກັນນັ້ນເພື່ອກ່າວເຖິງສະພາບການດຽວກັນໃນຍຸກສະໄໝຂອງພຣະອົງ. ປະຊາຊົນຜູ້ຖືພັນທະສັນຍາ ແລະ ຖືກຊົງເລືອກໄວ້ ກຳລັງຖືກຂ້າມຜ່ານໄປ, ແລະ ພວກເຂົາປະຕິເສດທີ່ຈະ "ຟັງ" ແລະ ໄດ້ຮັບການຮັກສາ.

ແລະພຣະອົງຕັດວ່າ, "ຈົ່ງໄປ ແລະບອກປະຊາຊົນນີ້ວ່າ, ພວກເຈົ້າໄດ້ຍິນແທ້ແຕ່ບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ແລະໄດ້ຫັນແທ້ ແຕ່ບໍ່ຮັບຮູ້. ຈົ່ງເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງປະຊາຊົນນີ້ອ້ອນພົ້ນ, ແລະເຮັດໃຫ້ຫຼຸຂອງເຂົາໜັກ, ແລະບົດຕາຂອງເຂົາເສຍ; ຍ້າງວ່າເຂົາຈະເຫັນດ້ວຍຕາຂອງເຂົາ, ແລະໄດ້ຍິນດ້ວຍຫຼູຂອງເຂົາ, ແລະເຂົາຈະໃຈດ້ວຍໃຈຂອງເຂົາ, ແລະຫັນກັບຄືນ, ແລະໄດ້ຮັບການຮັກສາ." ເອຊາຍາ 6:9, 10.

ພາລະກົດທຶອີຊາຍາໄດ້ຮັບເອົາຂຶ້ນມານັ້ນ ແມ່ນພາລະກົດດຽວກັນກັບທີ່ໂຍຮັນ ແລະ ເອເລກຽນໄດ້ຮັບເອົາຂຶ້ນມາ ເມື່ອພວກເຂົາກິນໜັງສືນັ້ນ.

ພວກເຂົານຳຂ່າວສານແຫ່ງການຕົຕຽນໄປຫາຊົນຊາດທີ່ຖືກເລືອກໄວ້ໃນພັນທະສັນຍາ

ຊຶ່ງກຳລັງຢູ່ໃນຂະບວນການຖືກຄາຍອອກຈາກພຣະໂອດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ.

ຄັ້ງທີສອງທຸກພຣະເຢຊູກ່າວເຖິງປະຫວັດສາດທີ່ບັນດາຜູ້ພະຍາກອນ ແລະ

ບັນດາຄົນຊອບທຳບາຖະໜາທີ່ຈະໄດ້ເຫັນນັ້ນ ໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໂດຍລູກາ.

ແລະເຈົ້າ, ຄາເບີນາອຸມ, ຜູ້ຊົງຖືກຍົກຂຶ້ນເຖິງສະຫວັນ, ຈະຖືກຖົມລົງໄປໃນນະຣົກ. ຜູ້ທີ່ຟັງພວກທ່ານ ກໍຟັງເຮົາ; ແລະຜູ້ທີ່ໝິນປະໝາດພວກທ່ານ ກໍໝິນປະໝາດເຮົາ; ແລະຜູ້ທີ່ໝິນປະໝາດເຮົາ ກໍໝິນປະໝາດພຣະອົງຜູ້ຊົງໃຊ້ເຮົາມາ. ແລະຄົນເຈັດສິບນັ້ນໄດ້ກັບຄືນມາດ້ວຍຄວາມຍືນດີ, ກ່າວວ່າ, ພຣະອົງເຈົ້າ, ແມ່ນແຕ່ພວກຜົນງານກໍຍັງຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງພວກຂ້ານ້ອຍ ໂດຍພຣະນາມຂອງພຣະອົງ. ແລະພຣະອົງຕອບເຂົາວ່າ, ເຮົາໄດ້ເຫັນຊາຕານຕົກລົງຈາກສະຫວັນເໝືອນດັ່ງຟ້າແລບ. ຈົ່ງເບີ້, ເຮົາໃຫ້ອຳນາດແກ່ພວກທ່ານ ໃນການຢຽບຢຸດແລະແມງປ່ອງ, ແລະເໝືອອຳນາດທັງສິ້ນຂອງສັດຕູ; ແລະບໍ່ມີສິ່ງໃດຈະເຮັດອັນຕະລາຍແກ່ພວກທ່ານໄດ້ເລີຍ. ແຕ່ເຖິງຢ່າງນັ້ນ ຢ່າຊົມຊື່ມຍືນດີໃນຂັ້ນ, ຄືວ່າວິນຍານທັງຫລາຍຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງພວກທ່ານ; ແຕ່ຈົ່ງຊົມຊື່ມຍືນດີຫລາຍກວ່າ, ເພາະວ່າຊື່ຂອງພວກທ່ານຖືກຈາລຶກໄວ້ໃນສະຫວັນ. ໃນໂມງນັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງຊົມຊື່ມຍືນດີໃນພຣະວິນຍານ, ແລະກ່າວວ່າ, ໂອ ພຣະບໍດີ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ, ຂ້ານ້ອຍຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ ທຸກພຣະອົງໄດ້ຊົງປົດບັງສົງເຫລົ່ານີ້ໄວ້ຈາກຄົນມີປັນຍາແລະຄົນສະຫລາດ, ແລະໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍແກ່ເດັກນ້ອຍນ້ອຍ; ແມ່ນແລ້ວ, ຂ້າແຕ່ພຣະບໍດີ; ເພາະຢ່າງນັ້ນເປັນທີ່ຊອບພຣະໄທໃນສາຍພຣະເນດຂອງພຣະອົງ. ສິ່ງທັງປວງພຣະບໍດີຂອງເຮົາໄດ້ຊົງມອບໄວ້ແກ່ເຮົາ: ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກວ່າພຣະບຸດແມ່ນຜູ້ໃດ ນອກຈາກພຣະບໍດີ; ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດຮູ້ຈັກວ່າພຣະບໍດີແມ່ນຜູ້ໃດ ນອກຈາກພຣະບຸດ, ແລະຜູ້ທີ່ພຣະບຸດປະສົງຈະຊົງເປີດເຜີຍພຣະອົງໃຫ້ຮູ້, ແລະພຣະອົງໄດ້ຫັນມາຫາພວກສາວົກຂອງພຣະອົງ, ແລະກ່າວແກ່ເຂົາເປັນການສ່ວນຕົວວ່າ, ຕາທັງຫລາຍທີ່ເຫັນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານເຫັນນັ້ນ ເປັນສຸກ. ເພາະເຮົາບອກພວກທ່ານວ່າ ຜູ້ພະຍາກອນແລະກະສັດຈຳນວນຫລາຍໄດ້ບຳຖະໜາຢາກເຫັນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານເຫັນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ເຫັນ; ແລະຢາກໄດ້ຍິນສິ່ງທີ່ພວກທ່ານໄດ້ຍິນ ແຕ່ບໍ່ໄດ້ຍິນ. ລູກາ 10:15–24.

ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ, ບໍລິບົດຂອງພຣະພອນທີ່ກ່ຽວພັນກັບຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບສົດພິເສດໃນການເຫັນສິ່ງທີ່ບັນດາຄົນຊອບທຳບາ ຖະໜາຈະເຫັນນັ້ນ ເປັນເລື່ອງກ່ຽວກັບປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຜູ້ຖືກຊົງເລືອກ ຊຶ່ງກຳລັງຖືກປ່ອຍໃຫ້ຜ່ານໄປ ແລະບໍ່ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະ "ຟັງ." ຊົດເຕີ້ໄວທໍ້ ໄດ້ອ້າງເຖິງການທຸກພຣະຄຣິດຊົງປະນາມເມືອງຄາເບີນາອຸມ ຊຶ່ງເປັນສັນຍາລັກແຫ່ງການປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງອັນຍິ່ງໃຫຍ່ ແລະນາງໄດ້ນັ້ນຫນັກເຖິງອາດເວັນຕົສົມ ໂດຍການວາງຄຳຕຳໜິຕິອາດເວັນຕົສົມໄວ້ໃນ [ວົງເລັບ.]

“ໃນທ່າມກາງບັນດາຜູ້ທີ່ປະກາດຕົນວ່າເປັນລູກຂອງພຣະເຈົ້າ
 ໄດ້ມີການສະແດງຄວາມອົດທົນນ້ອຍຫຼາຍພຽງໃດ, ໄດ້ມີການເວົ້າຖອຍຄຳຂົມຂືນຫຼາຍພຽງໃດ,
 ໄດ້ມີການປະນາມຢ່າງຮຸນແຮງຫຼາຍພຽງໃດຕໍ່ຜູ້ທີ່ບໍ່ໄດ້ຢູ່ໃນຄວາມເຊື່ອດຽວກັນກັບພວກເຮົາ.
 ຫຼາຍຄົນໄດ້ເບິ່ງຜູ້ທີ່ຈັກກັດຢູ່ໃນຄຣິດຈັກກອນື່ງວ່າເປັນຄົນບາບໃຫຍ່,
 ໃນຂະນະທີ່ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າບໍ່ໄດ້ຊົງເຫັນພວກເຂົາເຈົ້າເຊັ່ນນັ້ນ. ຜູ້ທີ່ເບິ່ງສະມາຊິກຂອງຄຣິດຈັກກອນື່ງເຊັ່ນນັ້ນ
 ຈຳເປັນຕ້ອງຖອມຕົນລົງພາຍໃຕ້ພຣະຫັດອັນຊົງລົດຂອງພຣະເຈົ້າ. ບັນດາຜູ້ທີ່ພວກເຂົາປະນາມນັ້ນ
 ອາດໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງພຽງເລັກນ້ອຍ, ມີອາດແລະສົດພິເສດພຽງບໍ່ຫຼາຍ.
 ຖ້າພວກເຂົາໄດ້ຮັບແສງສະຫວ່າງຢ່າງທີ່ສະມາຊິກຫຼາຍຄົນໃນຄຣິດຈັກຂອງພວກເຮົາໄດ້ຮັບ,
 ພວກເຂົາອາດໄດ້ກ້າວໜ້າໄປໃນອັດຕາທີ່ໄກກວ່າຫຼາຍ,
 ແລະໄດ້ເປັນຕົວແທນແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງຕົນຕໍ່ໂລກໄດ້ດີກວ່າ.
 ກ່ຽວກັບບັນດາຜູ້ທີ່ອ້ອວດໃນແສງສະຫວ່າງຂອງຕົນ ແຕ່ກັບບໍ່ເດີນຕາມແສງນັ້ນ ພຣະຄຣິດຕັດວ່າ,
 ‘ແຕ່ເຮົາກ່າວແກ່ພວກທ່ານວ່າ ໃນວັນພິພາກສານັ້ນ
 ເມືອງເທເຣແລະເມືອງຊີໂດນຈະຮັບໂທດເບົາກວ່າພວກທ່ານ. ແລະເຈົ້າ, ຄາເປນາອຸມ [Seventh-day
 Adventists, who have had great light], ຜູ້ຖືກຍົກຂຶ້ນເຖິງສະຫວັນ [in point of privilege],
 ຈະຖືກຖິ້ມລົງໄປໃນນະຣົກ: ເພາະຖ້າການອັດສະຈັນອັນຊົງລົດທີ່ໄດ້ກະທຳໃນເຈົ້າ ໄດ້ກະທຳໃນເມືອງຊີໂດນ,
 ມັນກໍຈະຍິ່ງຕັ້ງຢູ່ລົດເຖິງວັນນີ້. ແຕ່ເຮົາກ່າວແກ່ພວກທ່ານວ່າ ໃນວັນພິພາກສາ
 ແຜ່ນດິນຊີໂດນຈະຮັບໂທດເບົາກວ່າເຈົ້າ.’ ໃນເວລານັ້ນ ພຣະເຢຊູຊົງຕອບແລະກ່າວວ່າ, ‘ຂ້າແຕ່ພຣະບໍດີ
 ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງຜ້າສະຫວັນແລະແຜ່ນດິນໂລກ ຂ້າພຣະອົງຂອບພຣະຄຸນພຣະອົງ
 ເພາະພຣະອົງໄດ້ຊົງບົດບັງສົງເຫຼົ່ານີ້ວ່າຈາກພວກຄົນສະຫລາດແລະຮອບຄອບ [in their own
 estimation], ແລະໄດ້ຊົງເປີດເຜີຍມັນແກ່ພວກເດັກນ້ອຍ.”

“ແລະບັດນີ້, ເພາະວ່າພວກເຈົ້າໄດ້ກະທຳການທັງປວງເຫຼົ່ານີ້, ພຣະຢາເວກ່າວວ່າ,
 ແລະເຮົາໄດ້ເວົ້າກັບພວກເຈົ້າ, ລູກຂຶ້ນແຕ່ເຊົ້າຕໍ່ແລະເວົ້າ, ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຟັງ; ແລະເຮົາໄດ້ເອີ້ນພວກເຈົ້າ,
 ແຕ່ພວກເຈົ້າບໍ່ຕອບ; ສະນັ້ນ ເຮົາຈະກະທຳຕົນເຮົາເຮົາ, ຊົງຖືກເອີ້ນຕາມນາມຂອງເຮົາ, ທີ່ພວກເຈົ້າວາງໃຈ,
 ແລະຕໍ່ສະຖານທີ່ຊົງເຮົາໄດ້ໃຫ້ແກ່ພວກເຈົ້າແລະແກ່ບັນພະບຸລຸດຂອງພວກເຈົ້າ,
 ເໝືອນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ກະທຳຕໍ່ຊີໂລ. ແລະເຮົາຈະຂັບໄລ່ພວກເຈົ້າອອກຈາກສາຍພຣະເນດຂອງເຮົາ,
 ເໝືອນດັ່ງທີ່ເຮົາໄດ້ຂັບໄລ່ພວກພົນອັງກິດທັງປວງຂອງພວກເຈົ້າ, ຄືພົງພັນທັງໝົດຂອງເອຟຣາອິມ.”
 Review and Herald, August 1, 1893.

“ບັນດາພຣະລາຊການອັນຍິ່ງໃຫຍ່” ທີ່ໄດ້ກະທຳຂຶ້ນໃນຂະບວນການ Adventism
 ແມ່ນພຣະລາຊການທີ່ຄົນຊອບທຳແລະພວກຜູ້ພະຍາກອນໄດ້ບ້າຖະໜາທີ່ຈະເຫັນແລະໄດ້ຍິນ.
 ບັນດາພຣະລາຊການອັນຍິ່ງໃຫຍ່ນັ້ນໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນປະຫວັດຂອງປີ 1843 ແລະ 1844 ເມື່ອຂ່າວສານຂອງ
 “ສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄົນ” ໄດ້ຖືກປະກາດ. Adventism ໄດ້ປະຕິເສດປະຫວັດຂອງຕົນ,
 ແລະໂດຍສະເພາະຄືປະຫວັດຂອງປີ 1843 ແລະ 1844.
 ປະຫວັດໜຶ່ງທີ່ເລີ່ມຕົ້ນແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງ,
 ແລະຍັງເປັນປະຫວັດທີ່ໄດ້ຖືກມຸ່ງໝາຍໄວ້ເພື່ອນຳພາພວກເຂົາເຂົ້າສູ່ແຜ່ນດິນໂລກທີ່ຖືກສ້າງໃໝ່.

“ພວກເຂົາມີແສງສະຫວ່າງອັນເຈດີຈຳຖືກຕັ້ງໄວ້ທາງຫຼັງພວກເຂົາ ຢູ່ຕົ້ນທາງເດີນ,
 ແລະທູດສະຫວັນອົງໜຶ່ງໄດ້ບອກຂ້າພະເຈົ້າວ່າ ນັ້ນຄື ‘ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ.’
 ແສງນີ້ສ່ອງສະຫວ່າງໄປຕະຫຼອດທາງເດີນ, ແລະໃຫ້ແສງແກ່ຕົນຂອງພວກເຂົາ ເພື່ອພວກເຂົາຈະບໍ່ສະດຸດ.”

“ຖ້າພວກເຂົາຮັກສາສາຍຕາຂອງຕົນໃຫ້ຈັບຈ້ອງຢູ່ເທິງພຣະເຢຊູ ຜູ້ຊົງຢູ່ຕໍ່ໜ້າພວກເຂົາ
 ນຳພາພວກເຂົາໄປສູ່ນະຄອນ ພວກເຂົາກໍບອດໄພ. ແຕ່ບໍ່ຊ້າ ບາງຄົນກໍເຫັນອີຍລຳ
 ແລະເວົ້າວ່ານະຄອນນັ້ນຍັງຢູ່ໄກຫຼາຍ ແລະພວກເຂົາຄາດຫວັງວ່າກອນນີ້ຈະໄດ້ເຂົ້າໄປເຖິງແລ້ວ.
 ແລ້ວພຣະເຢຊູກໍຈະຊົງໝຸນໃຈພວກເຂົາ ໂດຍການຍົກພຣະຫັດຂວາອັນຮຸ່ງໂລດຂອງພຣະອົງຂຶ້ນ

ແລະຈາກພຣະຫັດຂອງພຣະອົງໄດ້ມີແສງສະຫວ່າງອອກມາ ໂບກໄຫວຢູ່ເໜືອຄະນະແອດເວັນ
ແລະພວກເຂົາກໍຮ້ອງວ່າ 'ອາເລລູຢາ!' ສ່ວນຄົນອື່ນໆ
ກັບປະຕິເສດແສງສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ຂ້າງຫຼັງພວກເຂົາຢ່າງຫຼຸດຫຼຸດ
ແລະເວົ້າວ່າບໍ່ແມ່ນພຣະເຈົ້າທີ່ໄດ້ນຳພາພວກເຂົາອອກມາໄກບານນີ້.
ແສງສະຫວ່າງທີ່ຢູ່ຂ້າງຫຼັງພວກເຂົາກໍດັບລົງ
ປະປ່ອຍໃຫ້ຕົນຂອງພວກເຂົາຢູ່ໃນຄວາມມືດສະໜິດຢ່າງສົນເຊີງ ແລະພວກເຂົາກໍສະດຸດ
ແລະຫຼົງເສຍຈຸດໝາຍ ແລະຫຼົງເສຍພຣະເຢຊູ ແລະຕົກອອກຈາກທາງລົງໄປສູ່ໂລກອັນມືດມົນ
ແລະຊົ່ວຮ້າຍທີ່ຢູ່ຂ້າງລຸ່ມ." Early Writings, 15.

ສົງຄ໌ສົງໄຕແຫ່ງເຜົ່າຢູດາກຳລັງເປີດຕາປະທັບຢູ່ໃນເວລານີ້ແມ່ນປະຫວັດສາດຂອງປີ 1843 ແລະ 1844.
"ສຽງຟ້າຮ້ອງເຈັດປະການ" ເປັນຕົວແທນຂອງປີ 1840 ຫາ 1844,
ແຕ່ໃນຊ່ວງເວລານັ້ນມີປະຫວັດສາດອັນພິເສດຢ່າງຍິ່ງ
ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງມາຕັ້ງແຕ່ເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງພັນທະສັນຍາ.
ຂະບວນການປະຕິຮູບແຕ່ລະຄັ້ງດຳເນີນລຽງຂະໜານກັນ ໂດຍມີຫຼັກໝາຍດຽວກັນຢ່າງຄົບຖ້ວນ.
ຖ້າພວກມັນແຕກຕ່າງກັນຈາກກັນ
ຊາຕານກໍຈະສ້າງແຜນການໂຈມຕີທີ່ແຕກຕ່າງກັນສຳລັບຂະບວນການປະຕິຮູບແຕ່ລະຄັ້ງ,
ແຕ່ມັນບໍ່ເຄີຍເຮັດເຊັ່ນນັ້ນເລີຍ.

"ແຕ່ຊາຕານບໍ່ໄດ້ຢູ່ນັ້ງ. ບັດນັ້ນໄດ້ພະຍາຍາມໃນສົງຄ໌ມັນໄດ້ພະຍາຍາມໃນທຸກການເຄື່ອນໄຫວແຫ່ງການ
ປະຕິຮູບອື່ນໆ—ເພື່ອຫຼອກລວງແລະທຳລາຍປະຊາຊົນ
ໂດຍນຳຂອງປອມມາສວມແທນພຣະລາຊກິດອັນແທ້ຈິງ.
ດັ່ງທີ່ໃນສັດຕະວັດທຳອິດແຫ່ງຄຣິດຕະຈັກຄຣິດສະຕຽນມີພຣະຄຣິດປອມປະກົດຂຶ້ນ
ສະນັ້ນໃນສັດຕະວັດທີສິບຫົກກໍມີຜູ້ພະຍາກອນປອມເກີດຂຶ້ນເຊັ່ນກັນ." The Great Controversy, 186.

ຈຸດສຳຄັນໃນຂໍ້ຄວາມຕອນນີ້ໃນແງ່ຂອງສານຫຼັກໂດຍລວມທີ່ພວກເຮົາກຳລັງແບ່ງປັນຢູ່ກໍຄືວ່າ ເມື່ອ
Adventism ຢຸດເຊົາການຍຶດຖືຜ້າຄຸມແຫ່ງ Protestantism ແລະຖືກຖອນອອກໄປຢ່າງສົມບູນໃນວັນທີ
September 11, 2001, ພວກເຂົາກໍຍັງຄົງຍືນຍົງວ່າ
ພວກເຂົາແມ່ນຂະບວນການຜູ້ເຫຼືອຢູ່ທີ່ປະກາດສຽງຮ້ອງດັງຂອງທຸດສະຫວັນອົງທີສາມ.
ແຕ່ພວກເຂົາແມ່ນຂອງປອມ. ຖ້າທ່ານບໍ່ຮັບຮູ້ວ່າ ໃນຂະນະນີ້ຂະບວນການໃດກໍກຳລັງຖືເຂົ້າແຫ່ງ
Protestantism ຢູ່
ກໍເກືອບຈະເປັນໄປບໍ່ໄດ້ລົບທຶຈະເຂົ້າໃຈຄວາມຂະໜານກັນລະຫວ່າງເຂົ້າສອງເຂົ້າໃນສະຫະລັດອາເມຣິກາ.

ປະຫວັດສາດຂອງປີ 1843 ແລະ 1844 ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນທຸກຂະບວນການປະຕິຮູບ ແລະບັດນີ້ພວກເຮົາຈະໃຊ້
ຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງອິດສະຣາເອນໃນສະໄໝບູຮານໃນຖານະເປັນປະຊາກອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ
ແລະຈຸດສິ້ນສຸດຂອງອິດສະຣາເອນໃນຖານະເປັນປະຊາກອນທີ່ພຣະເຈົ້າຊົງເລືອກ
ເພື່ອສະແດງໃຫ້ເຫັນເຊັ່ນດຽວກັນກ່ຽວກັບອິດສະຣາເອນໃນຍຸກສະໄໝໃໝ່ ໂດຍເນັ້ນໃສ່ປີ 1843 ແລະ 1844
ດັ່ງທີ່ຖືກສະແດງໄວ້ໃນແຕ່ລະແນວຂອງຂະບວນການປະຕິຮູບ.

ໂມເຊໄດ້ພະຍາກອນໄວວ່າ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງໃຫ້ມີສິດສະດາຜູ້ໜຶ່ງຂຶ້ນມາເໝືອນດັ່ງຕົນ,
ແລະສາດສະດາຜູ້ນັ້ນຄືພຣະເຢຊູ. ລູກາໃນພຣະທຳກິດຈະການຍືນຍົງວ່າ
ພຣະເຢຊູໄດ້ຊົງເຮັດໃຫ້ຄຳພະຍາກອນຂອງໂມເຊສຳເລັດຄົບຖ້ວນ.

ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງທ່ານ ຈະຊົງຍົກຕັ້ງຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ໜຶ່ງຂຶ້ນສຳລັບທ່ານ ຈາກທ່ານກາງທ່ານ,
ຈາກພວກພົນອ້ອງທ່ານ, ເໝືອນຢ່າງເຮົາ; ພວກທ່ານຈົ່ງເຊື່ອຝັງທ່ານຜູ້ນັ້ນ. ພຣະບັນຍັດສອງ 18:15

ພຣະເຢຊູແມ່ນຜູ້ພະຍາກອນຜູ້ທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະຮັບຝັງ.

ເພາະໂມເຊໄດ້ກ່າວແກ່ບັນເພະບຸລຸດແທ້ໆວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ ພຣະເຈົ້າຂອງພວກທ່ານ
ຈະຊົງຕັ້ງສາດສະດາອົງໜຶ່ງຂຶ້ນໃຫ້ແກ່ພວກທ່ານຈາກທຳມະກາງພວກພົນອົງຂອງທ່ານ, ເໝືອນດັ່ງເຮົາ;
ພວກທ່ານຈົ່ງຟັງທ່ານໃນທຸກສົງສາລະພັດທີ່ທ່ານຈະກ່າວແກ່ພວກທ່ານ. ແລະຈະເກີດຂຶ້ນວ່າ
ທຸກຈິດວິນຍານທີ່ບໍ່ຍອມຟັງສາດສະດາອົງນັ້ນ ຈະຖືກທຳລາຍເສຍໄປຈາກທຳມະກາງຊົນຊາດ. ແມ່ນແທ້,
ສາດສະດາທັງປວງ ນັບແຕ່ຊາມເຮອນແລະຜູ້ທີ່ຕາມມາພາຍຫຼັງ, ທຸກຄົນທີ່ໄດ້ກ່າວ,
ກໍໄດ້ພະຍາກອນເຖິງວັນເຫຼົ້າເຊັ່ນກັນ. ພວກທ່ານເປັນລູກຫຼານຂອງພວກສາດສະດາ
ແລະຂອງພັນທະສັນຍາທີ່ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງທຳໄວ້ກັບບັນເພະບຸລຸດຂອງພວກເຮົາ, ໂດຍຕັດກັບອັບຮາຮາມວ່າ,
ແລະໃນເຊື້ອສາຍຂອງເຈົ້າ ບັນດາຕະກູນທັງປວງໃນແຜ່ນດິນໂລກຈະໄດ້ຮັບພອນ.
ພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງຕັ້ງພຣະບຸດຂອງພຣະອົງຄົນພຣະເຢຊູຂຶ້ນ
ແລະໄດ້ຊົງສົ່ງພຣະອົງມາຫາພວກທ່ານກ່ອນເປັນອັນດັບທຳອິດ ເພື່ອວອຍພອນແກ່ພວກທ່ານ
ໂດຍໃຫ້ທຸກຄົນໃນພວກທ່ານຫັນຫ່າງຈາກບາບຊົ່ວຂອງຕົນ. ກົດຈະການ 3:22–26.

ເສັ້ນແຫ່ງການປະຕິຮູບຂອງພຣະຄຣິດເລີ່ມຕົ້ນໃນເວລາແຫ່ງອະວະສານ
ດັ່ງທີ່ເສັ້ນແຫ່ງການປະຕິຮູບທັງປວງເປັນ. “ເວລາແຫ່ງອະວະສານ” ໃນສະໄໝຂອງພຣະຄຣິດ ຄື
ການປະສູດຂອງພຣະອົງ. ພຣະຄຳພີຊີໃຫ້ເຫັນວ່າ ໃນເວລາທີ່ພຣະອົງປະສູດ ໄດ້ມີການເພີ່ມພູນຄວາມຮູ້
ຊຶ່ງສອດຄ່ອງກັບນິຍາມຂອງ “ເວລາແຫ່ງອະວະສານ” ໃນພຣະທຳດານເຢຣີ. ບໍ່ວ່າຈະເປັນພວກຜູ້ລ້ຽງແກະ,
ພວກນັກບາດຈາກທິດຕາເວັນອອກ, ເຮໂຣດຜູ້ກົດຄວາມພິເສດ, ຫຼືນາງອານນາ ແລະ
ຊີໂມໂອນໃນພຣະວິຫານ ກໍໄດ້ມີການເພີ່ມພູນຄວາມຮູ້ເມື່ອພຣະອົງປະສູດ. ໃນຈຸດນັ້ນ
ຜູ້ນຳຂອງຄຣິສຕະຈັກຢົວໄດ້ຖືກຂ້າມຜ່ານໄປ. ການຢຳຮ້າງນັ້ນເປັນໄປຢ່າງຄ່ອຍເປັນຄ່ອຍໄປ,
ແຕ່ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນຈາກການປະຕິເສດຂ່າວສານທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກໃນເວລາແຫ່ງອະວະສານ.

“ມະນຸດບໍ່ຮູ້ເລີຍ, ແຕ່ຂ່າວນີ້ເຮັດໃຫ້ສະຫວັນເຕັມໄປດ້ວຍຄວາມຊຸ່ນຊື່ນຍິນດີ.
ດ້ວຍຄວາມສົນໃຈອັນເລັກຊຶ້ງແລະອ່ອນໄຫວຍິ່ງຂຶ້ນ,
ບັນດາຜູ້ບໍ່ລັອກຈາກໂລກແຫ່ງຄວາມສະຫວ່າງຖືກດຶງເຂົ້າມາຫາໂລກ.
ໂລກທັງສິ້ນສົດໃສຍິ່ງຂຶ້ນເພາະການສະຖິດຢູ່ຂອງພຣະອົງ. ເຫນືອເນີນເຂົ້າແຫ່ງເບັດເລເຮັມ
ມີຟັງທູດສະຫວັນອັນນັບຖ້ວນມາຊຸມນຸມກັນຢູ່,
ພວກເຂົາຄອຍສັນຍານເພື່ອປະກາດຂ່າວແຫ່ງຄວາມຍິນດີນັ້ນແກ່ໂລກ.
ຖ້າບັນດາຜູ້ນຳໃນອິດສະຣາເອນໄດ້ສັດຊື່ຕໍ່ຄວາມໄວ້ວາງໃຈທີ່ມີອຸບັດແກ່ພວກເຂົາ,
ພວກເຂົາຄົງຈະໄດ້ຮັບພອນໃນຄວາມຊຸ່ນຊື່ນແຫ່ງການປະກາດການບັງເກີດຂອງພຣະເຢຊູ,
ແຕ່ບັດນີ້ພວກເຂົາຖືກມອງຂ້າມໄປແລ້ວ.” The Desire of Ages, 47.

ການນຳພາຂອງອາດເວນຕີສົມໄດ້ຖືກຂ້າມຜ່ານໄປໃນປີ 1989 ເມື່ອ ດານເຢຣີ 11:40 ໄດ້ສຳເລັດຄວາມ.
“ເວລາແຫ່ງທຶສຸດ” ໃນປະຫວັດສາດຂອງໂມເຊ, ຜູ້ຊົງເປັນແບບລັກສະນະຂອງພຣະເຢຊູ
ແມ່ນເວລາເກີດຂອງທ່ານ, ເມື່ອຄອບຄົວຂອງທ່ານ ແລະຕ່າງການນັບທິດາຂອງຟາໂຣ
ໄດ້ຮັບຄວາມຮູ້ທີ່ເພີ່ມຂຶ້ນກ່ຽວກັບໂມເຊນອ້ອຍ. ນາມຂອງທ່ານແນ່ນອນມີຄວາມໝາຍວ່າ
“ຖືກຊ່ວຍໃຫ້ພົ້ນອອກຈາກນ້ຳ” ແລະ ພຣະເຢຊູ ມີຄວາມໝາຍວ່າ “ພຣະເຢໂຣວາຊົງຊ່ວຍໃຫ້ລອດ.”

ຫຼັງຈາກ “ເວລາຂອງວາລະສຸດທ້າຍ” ເສັ້ນການປະຕິຮູບທັງປວງລ້ວນສະແດງໃຫ້ເຫັນຈຸດໜຶ່ງ
ທີ່ຄວາມຮູ້ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເພີ່ມພູນຂຶ້ນໃນປະຫວັດສາດສະເພາະນັ້ນ ໄດ້ຖືກຈັດໃຫ້ເປັນຂ່າວສານຢ່າງເປັນທາງການ
ເພື່ອຈະສາມາດຖືກຍົກຂຶ້ນເປັນພະຍານແກ່ຊົ່ວອາຍຸນັ້ນ
ຜູ້ຊົງຈະຕ້ອງຖືກຮຽກໃຫ້ຮັບຜິດຊອບຕ່າງໆສະຫວ່າງທີ່ໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນເວລາຂອງວາລະສຸດທ້າຍ.

ໂຢຮັນ ຜູ້ໃຫ້ບັບຕີສະມາ ໄດ້ຮັບຮອງສານຂ່າວຂອງພຣະຄຣິດໃຫ້ເປັນທາງການ,
ແລະສານຂ່າວຂອງໂມເຊກໍໄດ້ຖືກຮັບຮອງໃຫ້ເປັນທາງການໃນບິທຣີສີບຂອງທ່ານ,
ເມື່ອທ່ານພະຍາຍາມປັບປ່ອຍອິສຣາເອນອອກຈາກອິບິດ້ວຍກຳລັງຂອງຕົນເອງ. ບັດນີ້

ສານຂ່າວເລື່ອງການບົດປ່ອຍອອກຈາກອື່ນໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນບັນທຶກສາທາລະນະແລ້ວ.

ສື່ສື່ປົກມ້າ ຂ່າວສານຂອງໂມເຊໄດ້ຮັບການປະທານລົດເດດຍູ່ທຶມໄມ້ທີ່ໄຟລຸກໄໝ້ ແລະມີສອງໝາຍສຳຄັນຂອງພຣະລັກສະນະແຫ່ງພຣະເຈົ້າປະກອບຢູ່ນຳ ຄືໄມ້ທີ່ທຶກກຳເປັນ ແລະ ມີທິດເປັນຂຶ້ນຊຶ້ງໂມເຊໄດ້ດຶງອອກຈາກອີກຂອງຕົນ.

ຂ່າວສານຂອງພຣະເຢຊູໄດ້ຮັບການປະທານລົດເດດໃນການຮັບບັບຕິສະມາຂອງພຣະອົງ ຊຶ່ງມີສອງໝາຍສຳຄັນແຫ່ງພຣະພາບປະກອບຢູ່ນຳ ຄືພຣະສຽງຂອງພຣະບົດ ແລະ ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດ. ຫຼັກໝາຍຖັດໄປໃນປະຫວັດທັງສອງນີ້ເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ, ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າ, ການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ຫຼືປີ 1843.

ຄວາມຜິດຫວັງໃນສາຍຂອງໂມເຊໄດ້ຖືກສະແດງໃຫ້ເຫັນໂດຍພັນລະຍາຂອງລາວ ເມື່ອທູດສະຫວັນໄດ້ລົງມາເພື່ອປະທານໂມເຊ ເນື່ອງຈາກລາວບໍ່ໄດ້ເຮັດພິທີຕັດໜັງຫຸ້ມບາຍໃຫ້ແກ່ບຸດຂອງຕົນ. ດ້ວຍຄວາມຍ້ານ ຊີບໂບຮາໄດ້ເຮັດພິທີນັ້ນໃຫ້ແກ່ບຸດຂອງນາງດ້ວຍຕົນເອງ.

ໂມເຊໄດ້ລົງເຮັດພິທີຕັດໜັງຫຸ້ມບາຍໃຫ້ແກ່ບຸດຂອງຕົນ!

ແມ່ນແຕ່ເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງພັນທະສັນຍາທີ່ໄດ້ປະທານແກ່ອັບຣາຮາມ ໂມເຊກໍໄດ້ລົງເສຍ.

ອັບຣາຮາມຜູ້ເປັນບົດໄດ້ວາງຄຳພະຍາກອນໄວ້ວ່າໜ້າເຖິງການຖືກກັກເປັນຊະເລື້ອ

ແລະການຊ່ວຍໃຫ້ພັນຂອງຊົນຮັບຮູ້ໃນ ແລະອອກຈາກປະເທດເອຢິບ,

ແລະຄຳພະຍາກອນຂອງທ່ານຈະຕ້ອງສຳເລັດລົງໂດຍຈົງເຈາະຜ່ານໂມເຊ,

ແຕ່ໂມເຊກໍບໍ່ລົງເຮັດພິທີຕັດໜັງຫຸ້ມບາຍໃຫ້ແກ່ບຸດຂອງຕົນ. ໃນເວລານັ້ນ

ໂມເຊໄດ້ສົ່ງຊີບໂບຮາກັບໄປພັກຢູ່ກັບບົດາຂອງນາງ ຈົນກວ່າຫຼັງຈາກການຊ່ວຍໃຫ້ພັນ.

ນາງໄດ້ອ້າສະໜິໃນມືຕີອານຈົນກວ່າໂມເຊຈະນຳພາບັນດາບຸດຫຼານແຫ່ງອົດສະຣາເອນຜ່ານນ້ຳທະເລແດງ,

ຊຶ່ງອັກຄະສາວົກໂບໂລໄດ້ແຈ້ງແກ່ພວກເຮົາວ່າເປັນການເປັນແບບຢ່າງຂອງບັບຕິສະມາ,

ອັນເປັນພິທີດຽວນັ້ນທີ່ເຂົາມາແທນການຕັດໜັງຫຸ້ມບາຍ. ຢ່າພາດຈຸດນັ້ນ.

ການມາເຖິງຂອງຫຼັກໝາຍທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງໃນປະຫວັດຂອງໂມເຊ,

ຫຼັກໝາຍນັ້ນຊຶ່ງກໍໃຫ້ເກີດຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນປະຫວັດນັ້ນ,

ແມ່ນການປະຕິເສດກົດຫຼັກຂຶ້ນພື້ນຖານຂອງຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງອັບຣາຮາມກັບພຣະເຈົ້າ.

ຄວາມຜິດຫວັງປະການທຳອິດໃນແນວທາງຂອງພຣະຄຣິດ ຄືການຕາຍຂອງລາຊາຣັດ,

ຊຶ່ງມາທາດແລະມາຣິເດໃຈວ່າຈະບໍ່ເກີດຂຶ້ນ ຖ້າພຣະເຢຊູບໍ່ໄດ້ຊັກຊ້າຢູ່ຈົນກະທັ້ງລາຊາຣັດໄດ້ຕາຍມາແລ້ວສືບ.

ຄວາມຜິດຫວັງທີສອງເຢຊູປ່ອຍໃຫ້ເພືອນສະໜິດຂອງພຣະອົງຄືລາຊາຣັດຕາຍແລະເນົາເບື້ອຍູ່ໃນອຸບໂມງນັ້ນ

ເປັນຄວາມຜິດຫວັງຢ່າງໃຫຍ່ຫຼວງ ເພາະບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ສອງພັນອ້ອຍອົງເທົ່ານັ້ນ

ແຕ່ຮ່ວມເຖິງພວກສາວົກດ້ວຍ.

ແຕ່ການຄົ້ນມາມີຊີວິດຂອງລາຊາຣັດໄດ້ກ້າຍເປັນຕາປະທັບແຫ່ງພັນທະກົດທັງໝົດຂອງພຣະຄຣິດ.

“ໃນການຊັກຊ້າທີ່ຈະໄປຫາລາຊາຣັດ ພຣະຄຣິດມີພຣະປະສົງແຫ່ງຄວາມເມດຕາຕໍ່ຜູ້ທີ່ຍັງບໍ່ໄດ້ຮັບພຣະອົງ.

ພຣະອົງຊົງຄອຍຢູ່ເພື່ອວ່າໂດຍການຊົງບຸກລາຊາຣັດໃຫ້ຄົ້ນມາຈາກຄົນຕາຍ

ພຣະອົງຈະຊົງປະທານຫຼັກຖານອີກປະການໜຶ່ງແກ່ຊົນຊາດຂອງພຣະອົງຜູ້ດີດ້ານແລະບໍ່ເຊື່ອ

ວ່າແທ້ຈິງແລ້ວພຣະອົງຄື ‘ການຄົ້ນຄົບຂຶ້ນມາ ແລະ ຊີວິດ.’

ພຣະອົງບໍ່ຊົງປາຖະໜາທີ່ຈະລະຖົມຄວາມຫວັງທັງໝົດຕໍ່ປະຊາຊົນນັ້ນ

ຄືບັນດາແກະທຸກຍາກທີ່ພະເຈົ້າເຈັບໄປມາແຫ່ງວົງວານອົດສະຣາເອນ.

ພຣະທັຍຂອງພຣະອົງແຕກສະລາຍເພາະຄວາມບໍ່ກັບໃຈຂອງເຂົາເຫຼົ່ານັ້ນ. ໃນພຣະເມດຕາຂອງພຣະອົງ

ພຣະອົງຊົງມຸ່ງໝາຍຈະປະທານຫຼັກຖານອີກຄັ້ງໜຶ່ງແກ່ເຂົາວ່າ ພຣະອົງຄືພຣະຜູ້ພົ້ນຟູ

ຄືພຣະອົງຜູ້ດຽວທີ່ສາມາດນຳຊີວິດແລະຄວາມບໍ່ຮູ້ຈັກຕາຍໃຫ້ປະກົດແຈ້ງໄດ້.

ນີ້ຈະເປັນຫຼັກຖານທີ່ພວກປະໂລຫິດບໍ່ອາດບົດເບືອນຄວາມໝາຍໄດ້.

ນີ້ແຫຼ່ງເປັນເຫດແຫ່ງການທຳພຣະອົງຊົງຊັກຊ້າໃນການໄປບ້ານເບທານີ. ການອັດສະຈັນສູງສຸດນີ້ ຄືການບຸກລາຊາໂຮໃຫ້ຄົນມາ ຈະເປັນການປະທັບຕາຂອງພຣະເຈົ້າເທິງພຣະກົດຂອງພຣະອົງ ແລະ ເທິງການອ້າງສົດວ່າຊົງມີພຣະລັກສະນະເປັນພຣະເຈົ້າ." The Desire of Ages, 529.

ການປະທັບຕາຂອງຜູ້ໜຶ່ງແສນສີໝົນສີຟ້າຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນປະຫວັດສາດຂອງປີ 1843 ແລະ 1844, ເພາະພວກເຮົາໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າ ລາຊາຣັດເປັນຜູ້ນຳພຣະຄຣິດເຂົ້າໄປໃນເຢຣູຊາເລມ ໃນການເສັດສະເດັດເຂົ້າຢ່າງມີໄຊ. ປະຫວັດຂອງການເສັດສະເດັດເຂົ້າຢ່າງມີໄຊ ເປັນປະຫວັດທີ່ຊື່ດີສະເດັດໄວ້ໃນ ໃຊ້ເພື່ອສະທ້ອນໃຫ້ເຫັນສຽງຮ້ອງຕອນທຸ່ງຄົນຂອງປີ 1843 ແລະ 1844.

ມັນເປັນຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດກ່ຽວກັບການທຳພຣະຄຣິດຊົງມີອຳນາດທີ່ຈະຊົງຊຸບຊີວິດຄົນຕາຍໃຫ້ຟື້ນຄືນມາ ໂດຍພະລັງແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະເຈົ້າ. ມາຣີ ແລະ ເອລີຊາເບັດ ໄດ້ສຳລະພາບວ່າ ພວກນາງຮູ້ວ່າ ພຣະເຢຊູຊົງມີອຳນາດທີ່ຈະຊົງຊຸບຊີວິດລາຊາຣັດໃຫ້ຟື້ນຄືນໃນສຽງແກສຸດທ້າຍ, ແຕ່ບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ວ່າ ແທ້ຈິງແລ້ວພຣະອົງຊົງມີອຳນາດທີ່ຈະຊົງຊຸບຊີວິດໃຫ້ຟື້ນຄືນໃນຂະນະນັ້ນແລະສະຖານທີ່ນັ້ນ.

ພວກນາງຢູ່ໃນພາວະປະຕິເສດຕໍ່ຄວາມຈິງອັນນັ້ນເອງ ຊົງພຣະອົງໄດ້ສະເດັດມາເພື່ອສະແດງ ໃນການຮັບບັບຕີສະມາ ແລະ ການສົນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ, ຊົງເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນແລະຈຸດສິ້ນສຸດຂອງພັນທະກົດສ່ວນພຣະອົງເປັນເວລາສາມປີຄັ້ງ. ພວກນາງບໍ່ສາມາດເຫັນໄດ້ ຈົນກວ່າຫົນຈະຖືກເລືອນອອກຈາກກອບໂມງ, ເໝືອນດັ່ງທີ່ພາຍຫຼັງ ພຣະຫັດຂອງພຣະອົງຈະຖືກຍົກອອກຈາກຄວາມຜິດພາດໃນຕົວເລກບາງສ່ວນໃນແຜນພາບປີ 1843.

ໂມເຊ, ຫຼັງຈາກທີ່ລາວໄດ້ສົ່ງ Zipporah ອອກໄປຈາກການຕັ້ງສູ່ທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງກັບຟາໂຣ, ໄດ້ພົບກັບອາໂຣນພຣີຊາຍຜູ້ຖືກກວາຂອງຕົນ ແລະ ທູດສອງຄົນນັ້ນໄດ້ດຳເນີນໄປສູ່ອີຢິບ ໂດຍເປັນຕົວແທນຂອງຂ່າວສານຂອງທູດອົງທີສອງ. ກ່ອນທີ່ພົບໂດງຈະຖືກນຳມາເໝືອນອີຢິບ ໂມເຊໄດ້ເຕືອນຟາໂຣວ່າ ຖ້າຫາກລາວບໍ່ຍອມໃຫ້ອັສຣາເອນ, ບຸດຫົວປີຂອງພຣະເຈົ້າ, ອອກໄປແລະນະມັດສະການ, ແລ້ວພຣະເຈົ້າຈະປະຫານບຸດຫົວປີຂອງອີຢິບ.

ແລະພຣະເຢໂຮວາຕັດແກໂມເຊວ່າ, ເມື່ອເຈົ້າກັບຄືນໄປຍັງເອຢິບ ຈົ່ງລະວັງໃຫ້ເຈົ້າໄດ້ກະທຳບັນດາການອັດສະຈັນທັງຫລາຍນັ້ນຕໍ່ໜ້າຟາໂຣ ຊົງເຮົາໄດ້ໃສ່ໄວ້ໃນມືຂອງເຈົ້າ; ແຕ່ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ໃຈຂອງເຂົາແຂງກະດັງ ເພື່ອເຂົາຈະບໍ່ຍອມບໍ່ຍອມປະຊາຊົນໄປ. ແລະເຈົ້າຈະກ່າວແກ່ຟາໂຣວ່າ, ພຣະເຢໂຮວາຕັດດັ່ງນີ້ວ່າ, ອົດສະຣາເອນເປັນບຸດຂອງເຮົາ ຄືບຸດຫົວປີຂອງເຮົາ: ແລະເຮົາກ່າວແກ່ເຈົ້າວ່າ, ຈົ່ງບໍ່ຍອມບຸດຂອງເຮົາໄປ ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ເຮົາ: ແລະຖ້າເຈົ້າປະຕິເສດທີ່ຈະບໍ່ຍອມເຂົາໄປ ຈົ່ງເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະປະຫານຊີວິດບຸດຂອງເຈົ້າ ຄືບຸດຫົວປີຂອງເຈົ້າ. ອົບເພຍົບ 4:21-23.

ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທຸ່ງຄົນເປັນຄຳພະຍາກອນວ່າໃນອະນາຄົດຈະໄດ້ຮັບການສຳເລັດ.

"ໃນການໄຖ່ຟື້ນຂອງອົດສະຣາເອນອອກຈາກອີຢິບ, ການຖວາຍລູກຫົວປີກໄດ້ຖືກບັນຊາອີກຄັ້ງ. ໃນຂະນະທີ່ບັນດາລູກຫຼານຂອງອົດສະຣາເອນຍັງຕົກຢູ່ໃນພັນທະກັບຊາວອີຢິບ, ພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຊົງສົ່ງໂມເຊໃຫ້ໄປຫາຟາໂຣ, ກະສັດແຫ່ງອີຢິບ, ແລະກ່າວວ່າ, 'ພຣະຢາເວກ່າວດັ່ງນີ້ວ່າ, ອົດສະຣາເອນແມ່ນບຸດຂອງເຮົາ, ຄືບຸດຫົວປີຂອງເຮົາ: ແລະເຮົາບອກເຈົ້າວ່າ, ຈົ່ງບໍ່ຍອມບຸດຂອງເຮົາໄປ, ເພື່ອເຂົາຈະໄດ້ຮັບໃຊ້ເຮົາ: ແລະຖ້າເຈົ້າປະຕິເສດບໍ່ຍອມບໍ່ຍອມເຂົາໄປ, ຈົ່ງເບິ່ງແມ, ເຮົາຈະປະຫານບຸດຂອງເຈົ້າ, ຄືບຸດຫົວປີຂອງເຈົ້າ.' ອົບເພຍົບ 4:22, 23."

ໂມເຊໄດ້ນຳຂ່າວສານຂອງຕົນໄປປະກາດ; ແຕ່ຄຳຕອບຂອງກະສັດຜູ້ຈອງຫອງນັ້ນຄື, "ພຣະຢາເວແມ່ນຜູ້ໃດ, ຈົ່ງໃຫ້ເຮົາຕ້ອງເຊື່ອຟັງພຣະສຸລະສຽງຂອງພຣະອົງ ເພື່ອບໍ່ອຍອັສຣາເອນໄປ? ເຮົາບໍ່ຮູ້ຈັກພຣະຢາເວ, ແລະເຮົາກໍຈະບໍ່ຍອມອັສຣາເອນໄປເຊັ່ນກັນ." ອົບເພຍົບ 5:2. ພຣະຢາເວໄດ້ຊົງກະທຳເພື່ອປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງໂດຍໝາຍສຳຄັນແລະການອັດສະຈັນ, ສົ່ງການພິພາກສາອັນໜ້າສະພັງກວ່າລົງເທິງຟາໂຣ. ໃນທີ່ສຸດ ທູດສະຫວັນຜູ້ນຳຄວາມພິນາດໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງໃຫ້

ປະຫານບຸດຫົວປີຂອງມະນຸດແລະສັດທັງໝາຍໃນທ່າມກາງຊາວອີຢິບ.
ເພື່ອໃຫ້ຊາວອີຣາເອນໄດ້ຮັບການໄວ້ຊີວິດ, ພວກເຂົາໄດ້ຮັບຄຳຊົມໃຈໃຫ້ເອົາເລືອດຂອງລູກແກະທຶກຊ້າ
ທາໃສ່ເສົ້າປະຕູຮອນຂອງຕົນ. ທຸກເຮືອນຕ້ອງມີເຄື່ອງໝາຍໄວ້
ເພື່ອເມື່ອທູດສະຫວັນມາໃນພາລະກິດແຫ່ງຄວາມຕາຍຂອງຕົນ
ທ່ານຈະໄດ້ຜ່ານພື້ນຮອນຂອງຊາວອີຣາເອນໄປ.” The Desire of Ages, 51.

ຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນທີ່ສົ່ງເຖິງຟາໂຣ ໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງການຕາຍຂອງລູກຫົວປີ
ເພື່ອເປັນການຕອບສະໜອງຕໍ່ການກະບົດຂອງຟາໂຣ. ເມື່ອຂ່າວສານນັ້ນໄດ້ຖືກບັນທຶກໄວ້ໃນບັນທຶກແລ້ວ
ໄພພິບັດທັງໝົດ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນແຫ່ງລັດອຳນາດຂອງສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນໃນລະດູຮ້ອນຂອງປີ 1844
ກໍໄດ້ຖືກນຳມາເຫັນອີກຄັ້ງໃນເດືອນຕຸລາ. ຂ່າວສານແຫ່ງສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນໄດ້ແຜ່ກວາດໄປທົ່ວແຜ່ນດິນ
ດັງຄືນນຳຫຼວງໃນລະດູຮ້ອນຂອງປີ 1844. ໄພພິບັດໄດ້ກວາດຜ່ານອີຢິບ
ແລະເມື່ອການຕາຍຂອງລູກຫົວປີທີ່ຊົງສັນຍາໄວ້ໄດ້ມາເຖິງ ກໍໄດ້ຍື່ນສຽງຮ້ອງໃນເວລາທ່ຽງຄືນທົ່ວທັງອີຢິບ.

ແລະ ໃນເດືອນກໍລະກົດ, ພຣະຢາເວຕັດດັງນີ້ວ່າ, ປະມານເວລາທ່ຽງຄືນ
ເຮົາຈະອອກໄປທ່າມກາງແຜ່ນດິນອີຢິບ: ແລະ ບຸດຫົວປີທັງໝົດໃນແຜ່ນດິນອີຢິບຈະຕາຍ,
ຕັ້ງແຕ່ບຸດຫົວປີຂອງຟາໂຣຜູ້ເຖິງບັນລັງຂອງຕົນ ໄປຈົນເຖິງບຸດຫົວປີຂອງຍິງຮັບໃຊ້ຜູ້ຫຼັງໂຮງໄມ;
ແລະ ລູກຫົວປີທັງໝົດຂອງສັດດ້ວຍ. ແລະ ຈະມີສຽງຮ້ອງໃຫ້ອັນໃຫຍ່ຫຼວງທົ່ວແຜ່ນດິນອີຢິບທັງໝົດ,
ຢ່າງທີ່ບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ ແລະ ຈະບໍ່ມີອີກຕໍ່ໄປ. ອົບພະຍົບ 11:4–6.

ການເສັດເຂົ້າຢ່າງມີໃຈຊະນະຂອງພຣະຄຣິດເຂົ້າສູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ໄດ້ນຳໄປສູ່ໄມ້ກ້າງແຂນແຫ່ງຄານວາຣີ,
ແລະພວກສາວົກຂອງພຣະຄຣິດ ພ້ອມທັງຜູ້ຕິດຕາມອື່ນໆຂອງພຣະອົງ
ໄດ້ບໍ່ສົມຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ຫຼວງ.

“ຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກເຮົາບໍ່ໃຫຍ່ເທົ່າກັບຂອງພວກສາວົກ.
ເມື່ອພຣະບຸດແຫ່ງມະນຸດສະເດັດເຂົ້າມາສູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຢ່າງມີໃຈ,
ພວກເຂົາຄາດຫວັງວ່າພຣະອົງຈະຖືກສວມມົງກຸດເປັນກະສັດ.
ປະຊາຊົນຫຼັງໄຫຼມາຈາກທຸກເຂດແຄວ້ນຮອບດ້ານ, ແລະຮ້ອງຂຶ້ນວ່າ: ‘ໂຮຊານນາແກ່ພຣະບຸດແຫ່ງດາວິດ.’
ແລະເມື່ອພວກປະໄວ້ຫົດແລະພວກຜູ້ຖືຜູ້ເຖົ້າອ້ອນອອນພຣະເຢຊູໃຫ້ຫ້າມຝຸງຊົນນັ້ນ,
ພຣະອົງກໍປະກາດວ່າ ຖ້າພວກເຂົານຶງສຽງແມ່ນແມ່ນແຕ່ກ່ອນຫນຶ່ງກໍຈະຮ້ອງຂຶ້ນ,
ເພາະຄຳພະຍາກອນຈະຕ້ອງສຳເລັດ. ແຕ່ພາຍໃນບໍ່ກົມ
ສາວົກເຫຼົ່ານີ້ເອງໄດ້ເຫັນພຣະອາຈານຜູ້ເປັນທີ່ຮັກຂອງຕົນ,
ຜູ້ທີ່ພວກເຂົາເຊື່ອວ່າຈະຄອງລາດຢູ່ເທິງບັນລັງຂອງດາວິດ, ຖືກຍຶດອອກຢູ່ເທິງໄມ້ກ້າງແຂນອັນໂຫດຮ້າຍ
ເໝືອນພວກຝາຣີສີທີ່ເຢາະເຢື້ອ ແລະເຍື້ອຫຍັ້ນ. ຄວາມຫວັງອັນສູງສົ່ງຂອງພວກເຂົາຖືກທຳລາຍ,
ແລະຄວາມມືດແຫ່ງຄວາມຕາຍໄດ້ປົກຄຸມພວກເຂົາ.” Testimonies, volume 1, 57, 58.

ຄວາມຜິດຫວັງອັນໃຫຍ່ຫຼວງຂອງບັນດາສາວົກ ແລະພວກ Millerites
ກໍຖືກສະແດງເປັນພາບໂດຍຊາວຮີບຣູທີ່ຕິດຄ້າງຢູ່ລະຫວ່າງກອງທັບຂອງຟາໂຣ ແລະທະເລແດງ.

“ແສງສະຫວ່າງທີ່ສົ່ງສົມມາຈາກຍຸກສະໄໝໃນອະດີດກຳລັງສ້າງສະຫວ່າງເຫນືອພວກເຮົາ.
ບັນທຶກເກືອບຄວາມຫຼົງລົມຂອງອີຣາເອນໄດ້ຖືກຮັກສາໄວ້ເພື່ອໃຫ້ເປັນແສງສະຫວ່າງແກ່ພວກເຮົາ.
ໃນຍຸກນີ້ພຣະເຈົ້າໄດ້ຍື່ນພຣະທັດຂອງພຣະອົງອອກເພື່ອຮອບຮວມຊົນຊາດໜຶ່ງໄວ້ແກ່ພຣະອົງເອງ
ຈາກທຸກປະຊາຊາດ, ທຸກຕະກູນ, ແລະທຸກພາສາ. ໃນຂະບວນການແຫ່ງການສະເດັດມາ
ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳເພື່ອມຮະດັກຂອງພຣະອົງ ເໝືອນດັ່ງທີ່ພຣະອົງໄດ້ຊົງກະທຳເພື່ອຊາວອີຣາເອນ
ໃນການນຳພວກເຂົາອອກຈາກອີຢິບ. ໃນຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງໃຫຍ່ປີ 1844
ຄວາມເຊື່ອຂອງປະຊາກອນຂອງພຣະອົງໄດ້ຖືກທົດສອບ
ເໝືອນດັ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງຊາວຮີບຣູທີ່ທະເລແດງ.” Testimonies, volume 8, 115, 116.

ເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະເຫັນວ່າ ເມື່ອພຣະຄຣິດເຂົ້າສູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ
ແຮງດັນໃຈແຕ່ງເວລານັ້ນໄດ້ກໍ່ໃຫ້ເກີດການປະທຸຂັນແຫ່ງການສັນລະເສີນ
ຊົງພວກຜາຣີສາຍໄດ້ພະຍາຍາມບົດບາກໃຫ້ສະງົບ. ໃຈກາງຂອງສຽງປະສານແຫ່ງການສັນລະເສີນນັ້ນ
ຄືການອ້າງເຖິງພຣະເຢຊູວ່າເປັນພຣະຣາຊໂອລົດຂອງດາວິດ ອັນເປັນສັນຍະລັກດຽວກັນນັ້ນທີ່ພຣະຄຣິດຊົງນຳມ
າໃຊ້ເພື່ອໝາຍເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດແຫ່ງການສົນທະນາດ້ວຍວາຈາຂອງພຣະອົງກັບພວກຢິວຜູ້ອອບໂຕ້ຖຽງ.
ສິ່ງທີ່ກໍ່ຄວາມລຳຄານແກ່ພວກຢິວຫຼາຍທີ່ສຸດ ຄືການຍອມຮັບວ່າ ເມື່ອເອີົ້ນພຣະເຢຊູວ່າ
ພຣະຣາຊໂອລົດຂອງດາວິດ
ພວກເຂົາກໍ່ກຳລັງອ້າງເຖິງການເຂົ້າສູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຢ່າງມີໄຊຂອງກະສັດດາວິດໂດຍນ້ຳຍະ.

ໃນປະຫວັດການງານຂອງດາວິດໃນການນຳຫົບພັນທະສັນຍາໄປຍັງເຢຣູຊາເລັມ,
ການປະທານລົດອຳນາດແກ່ຂ່າວສານໄດ້ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍການປະທານລົດອຳນາດແກ່ດາວິດ.

ແລະ ດາວິດໄດ້ດຳເນີນຕົວໄປ ແລະ ໄດ້ຍົງໃຫຍ່ຂຶ້ນ; ແລະ ພຣະຢາເວ ພຣະເຈົ້າແຫ່ງບັນດາພົນໂຍທາ
ຊົງສະຖິດຢູ່ກັບທ່ານ. 2 ຊາມູເອນ 5:10

ຫຼັງຈາກນັ້ນ ດາວິດໄດ້ຕັ້ງໃຈທີ່ຈະນຳຫົບພັນທະສັນຍາເຂົ້າສູ່ນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ.
ໃນການນຳຫົບພັນທະສັນຍາເຂົ້າສູ່ນະຄອນຂອງດາວິດນັ້ນ ຈະຕ້ອງມີຄວາມຜິດຫວັງເກີດຂຶ້ນ
ດັ່ງເຊັ່ນໃນທຸກໆແນວຂອງການປະຕິຮູບ. ອຸດຊາ ຜູ້ຊົງຊື່ຂອງເຂົ້າໝາຍວ່າ ກຳລັງ,
ທັງທີ່ຮູ້ດີຢ່າງເຕັມທີ່ວ່າຕົນບໍ່ໄດ້ຮັບສິດອະນຸຍາດໃຫ້ແຕ່ງຕັ້ງຫົບພັນທະສັນຍາ ແຕ່ກໍ່ຍັງເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ.
ປະເດັນດຽວກັນນັ້ນເອງ ທີ່ໄດ້ນຳຫົບພັນທະສັນຍາເຂົ້າສູ່ການເປັນເຊື້ອໃນຕອນຕົ້ນ
ຄືການບໍ່ເຊື່ອຟັງຕ່າງໆພຣະທັຍອັນຖືກສຳແດງແລ້ວຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າ
ແລະຄວາມບັງອາດໃຈເກີນຂອບເຂດກ່ຽວກັບອຳນາດທີ່ຜູກພັນກັບຫົບຂອງພຣະເຈົ້າ. ແຕ່ອຸດຊາ
ຊາຍຜູ້ເຂັ້ມແຂງຄົນໜຶ່ງຂອງດາວິດ ໄດ້ບໍ່ເຊື່ອຟັງ ເໝືອນດັ່ງທີ່ໄມເຊໄດ້ບໍ່ເຊື່ອຟັງພຣະບັນຊາເລື່ອງການຕັດ.
ອຸດຊາຈົ່ງຖືກປະທານໃຫ້ຕາຍທັນທີ,
ແລະຫົບພັນທະສັນຍາໄດ້ຢູ່ພາຍນອກນະຄອນເຢຣູຊາເລັມຈົນກວ່າດາວິດຈະເຂົ້າໃຈວ່າ
ບັນດາຜູ້ທີ່ຜູ້ດູແລສະຖານທີ່ຊົງຫົບພັນທະສັນຍາໄດ້ຢຸດຢູ່ພາຍຫຼັງການຕາຍຂອງອຸດຊານັ້ນ
ກຳລັງໄດ້ຮັບພຣະພອນ. ຈາກນັ້ນ ດາວິດຈຶ່ງອອກເດີນອີກຄັ້ງເພື່ອນຳຫົບພັນທະສັນຍາເຂົ້າສູ່ເຢຣູຊາເລັມ.
ເມື່ອດາວິດເດີນລ່າເຂົ້າສູ່ເຢຣູຊາເລັມ ພັນລະຍາຂອງເຂົາໄດ້ເຫັນຄວາມເປັນຂອງເຂົາ
ແລະຮູ້ສຶກຜິດຫວັງຢ່າງຫຼາຍ.

ສາມແນວຂອງຂະບວນການປະຕິຮູບທີ່ລ້ວນແຕ່ກ່າວເຖິງປີ 1843 ແລະ 1844,
ຊ່ວງເວລາທີ່ຄົນຊອບທຳແລະຜູ້ພະຍາກອນປາຖະໜາຢາກເຫັນແລະຢາກໄດ້ຍິນ.
ລັກສະນະຂອງການມາເຖິງຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສອງ,
ຊຶ່ງເປັນເຄື່ອງໝາຍຂອງເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າແລະຄວາມຜິດຫວັງ, ລ້ວນແຕ່ເຫັນໄດ້ງ່າຍ.
ຄວາມຈິງອັນເລິກຊຶ້ງກວ່ານັ້ນຊຶ່ງໃຫ້ເຫັນວ່າ ຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຜິດຂອງໄມເຊ,
ຫຼືຂອງອຸດຊາ, ຫຼືຂອງມາທາແລະມາຣີ,
ແຕ່ເປັນຄວາມຜິດຫວັງທີ່ເຊື່ອມໂຍງກັບການປະຕິເສດຫຼັກການພື້ນຖານປະການໜຶ່ງ
ທີ່ສຳພັນກັບປະຫວັດສາດນັ້ນເອງທີ່ຄວາມຜິດຫວັງໄດ້ສຳເລັດຂຶ້ນ. ສຳລັບໄມເຊ
ມັນຄືເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງການເຂົ້າສູ່ໜັດ; ສຳລັບອຸດຊາ
ມັນຄືຄວາມບັງອາດໃນເລື່ອງພຣະບັນຊາຂອງພຣະເຈົ້າທີ່ກ່ຽວກັບຫົບພັນທະສັນຍາ; ສຳລັບມາທາແລະມາຣີ ມັນ
ຄືການຂາດຄວາມເຊື່ອໃນຣົດອຳນາດແຫ່ງການຊົງສ້າງຂອງພຣະຄຣິດໃນການປຸກຄົນໃຫ້ຄົນມາຈາກຄວາມຕາຍ

ກັບໂມເຊ ຫົວໃຈກາງຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພາລະກົດຂອງທ່ານ
ແມ່ນການສະຖາປະນາຄວາມສຳພັນແຫ່ງພັນທະສັນຍາກັບຊົນຊາດທີ່ຖືກຊົງເລືອກໄວ້,
ແລະໂມເຊໄດ້ລົ້ມເຄື່ອງໝາຍຂອງພັນທະສັນຍານັ້ນ. ກັບອຸດຊາ
ມັນແມ່ນຫຼັກການອັນແທ້ຈິງແຫ່ງຄວາມບໍລິສຸດສັກສິດຂອງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ຊົງໄດ້ຖືກສຳແດງໄວ້ໃນຫົບພັນທະສັນຍາ. ກັບມາທາ ແລະ ມາຣີ
ມັນແມ່ນສູນກາງຢ່າງແທ້ຈິງຂອງພາລະກົດຂອງພຣະຄຣິດ, ເລີ່ມຕົ້ນແຕ່ການຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງ,
ແລະສິ້ນສຸດລົງດ້ວຍການສົນພຣະຊົນ, ການຜັງໄວ້ ແລະ ການພົ້ນຄົນພຣະຊົນຂອງພຣະອົງ
ຕາມທີ່ໄດ້ຖືກເປັນແບບຢ່າງໄວ້ໃນການເລີ່ມຕົ້ນພາລະກົດຂອງພຣະອົງ. ຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດໃນປີ 1843
ໄດ້ກົດຂຶ້ນໂດຍເນື່ອງຈາກຄວາມຜິດພາດໃນບາງຕົວເລກເທິງແຜນພາບ
ຊົງເປັນການສຳເລັດຕາມຄຳພະຍາກອນຂອງຮາບາກຸກ. ຄວາມຜິດພາດນັ້ນໄດ້ພົວພັນກັບຫຼັກການສຳຄັນສູງສຸດ
ດຂອງຂະບວນການຂອງມົນເລີ—ຫຼັກການວັນໜຶ່ງເທົ່າກັບໜຶ່ງປີ.

“ພ້ຳຮ້ອງທັງເຈັດ” ເປັນຕົວແທນຂອງຂະບວນການ Advent ຕັ້ງແຕ່ປີ 1840 ຫາ 1844,
ແຕ່ພາຍໃນຂະບວນການນັ້ນມີປະຫວັດສາດຂອງປີ 1843 ຫາ 1844
ຊົງເລີ່ມຕົ້ນແລະສິ້ນສຸດດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງປະທັບຕາລາຍເຊັ່ນຂອງ Alpha ແລະ Omega
ໄວ້ເທິງປະຫວັດສາດນັ້ນ. ແລະປະຫວັດສາດນັ້ນແມ່ນປະຫວັດສາດແທ້ທີ່ພຣະເຢຊູ ແລະ Ellen White
ຊົງເຖິງວ່າເປັນປະຫວັດສາດອັນສັກສິດ ທີ່ບັນດາຜູ້ຊອບທຳໄດ້ບ້າຖະໜາຍາກເຫັນມາໂດຍຕະຫຼອດ.

ສະເໝີນັ້ນ; ໂມເຊ, ດາວິດ, ພຣະຄຣິດ ແລະ ພວກມົນເລີເຮັດ ສອນວ່າ
ເມື່ອຄຳອຸປະມາເຮືອງພົມມະຈາຣສິບຄົນຖືກທຳຊ້ຳອີກໃນຕອນສິ້ນສຸດຂອງໄລກ ຈະມີການປະທານລົດອຳນາດ
ບໍ່ແມ່ນແກ່ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສອງ ແຕ່ແມ່ນແກ່ຂ່າວສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມ
ຊົງຖືກຕິດຕາມດ້ວຍຄວາມຜິດຫວັງ ແລະນັ້ນເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງເວລາແຫ່ງການຊ້ຳຊ້ຳ.

ເມື່ອທູດສະຫວັນອົງທຳອິດໄດ້ລົງມາໃນວັນທີ 11 ສິງຫາ 1840,
ມັນໄດ້ຍື່ນຢັນກົດເກນການພະຍາກອນອັນສຳຄັນສູງສຸດຂອງພວກ Millerites,
ແລະຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດຂອງພວກເຂົາຈະເຊື່ອມໂຍງຢ່າງຈຳເພາະກັບກົດເກນນັ້ນ.
ເມື່ອຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນ ແລະໄລຍະເວລາແຫ່ງການລໍຖ້າໄດ້ສິ້ນສຸດລົງໃນ Midnight Cry,
ຂໍ້ຄວາມນັ້ນກໍຈະກ່ຽວພັນເຊັ່ນກັນກັບຫຼັກການວັນໜຶ່ງເທົ່າກັບໜຶ່ງປີ,
ເຊັ່ນດຽວກັນກັບການກຳນົດວ່າພຣະຄຣິດຈະສະເດັດມາໃນວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844. ເຫດການຫຼັກທັງສີ່ຈາກ
1840 ຫາ 1844 ລ້ວນແຕ່ເກືອບຂ້ອງກັບຫຼັກການວັນໜຶ່ງເທົ່າກັບໜຶ່ງປີ.

ຊາວຢິວໄດ້ຖືກຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັກສາຝາກແຫ່ງພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ,
ແລະປະເດັນທີ່ຖືກສະແດງໃນສາຍຂອງໂມເຊກໍຄືພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າແລະກົດບັນຍັດທັງຫຼາຍ.
ໃນປະຫວັດຂອງດາວິດ ກໍເປັນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າອີກຄັ້ງ. ໃນປະຫວັດຂອງພຣະຄຣິດ
ກໍເປັນພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ເພາະວ່າຖ້າບໍ່ມີການຫຼັ່ງເລືອດ
ກໍຈະບໍ່ມີການອະໄພບາບທີ່ຖືກເປີດເຜີຍແກ່ຄົນບາບໂດຍພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ແຕ່ກຸ່ມແອດເວັນຕິສໄດ້ຖືກຕັ້ງໄວ້ໃຫ້ເປັນຜູ້ຮັກສາຝາກບ່ຳພຽງແຕ່ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າເທົ່ານັ້ນ
ແຕ່ຍັງລວມເຖິງພຣະວະຈະນະແຫ່ງຄຳພະຍາກອນດ້ວຍ.

ດັ່ງນັ້ນ ຫົວຂໍ້ໃນແນວປະຫວັດສາດຂອງພວກ Millerite ແມ່ນກົດເກນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງພຣະເຈົ້າ.
ໃນຕອນທ້າຍຂອງ Adventism ມັນຈະເປັນເລື່ອງກົດເກນຂອງການຕີຄວາມຄຳພະຍາກອນອີກຄັ້ງໜຶ່ງ,
ແຕ່ວ່ານັບຕັ້ງແຕ່ປີ 1844 ເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນບໍ່ຄວນຖືກນຳມາໃຊ້ອີກຕໍ່ໄປ.
ກົດເກນໃນຕອນທ້າຍນັ້ນຕັ້ງຢູ່ເທິງຫຼັກການທີ່ວ່າ Alpha ແລະ Omega ສະແດງຕອນທ້າຍຈາກຕອນເລີ່ມຕົ້ນ.

ເມື່ອອຳນາດສູງສຸດຂອງອອດໂຕມານໄດ້ສິ້ນສຸດລົງ ຕາມການສຳເລັດຄົບຖ້ວນຂອງວິບັດທະສາດ
ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນແຫ່ງກົດຈະກຳຜ່າຍຄຳພະຍາກອນຂອງອິດສະລາມ ຄຳພະຍາກອນສາມຮ້ອຍເກົ້າສິບເອັດປີ
ແລະ ສິບຫ້ວັນ ໃນ Revelation 9:15 ກໍໄດ້ສຳເລັດຄົບຖ້ວນ ແລະ “ຫຼັກການນັບວັນເທົ່າກັບໜຶ່ງປີ”
ອັນເປັນຫົວໃຈແທ້ໆຂອງຜົນງານຂອງ Miller ກໍໄດ້ຮັບການຢືນຢັນ.

ເມື່ອອິດສະລາມໂຈມຕີໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001, ການມາເຖິງຂອງວິບັດທະສາດໃນການສຳເລັດຕາມພຣະນິມົດ
8:13 ກໍໄດ້ສຳເລັດ, ແລະຫຼັກການທີ່ເປັນຫົວໃຈແທ້ຂອງພາລະກິດ Future for America ກໍໄດ້ຖືກຢືນຢັນ;
ຫຼັກການນັ້ນ ເມື່ອກ່າວຢ່າງງ່າຍ ກໍຄື ການຊ້ຳຄືນຂອງປະຫວັດສາດ.

ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງແກ່ແຫ່ງວິບັດທະສາດເປັນຕົວແທນຂອງອິດສະລາມ ໄດ້ຮັບການຢືນຢັນ
ເມື່ອທັງທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມົດບົດທີສິບໃນປີ 1840 ແລະທູດສະຫວັນໃນພຣະນິມົດບົດທີສິບແບດໃນປີ
2001 ໄດ້ສຳເລັດ. ປະຫວັດສາດໄດ້ຊ້ຳຄືນ. ສິ່ງທີ່ຄວນຈະຄາດໝາຍເປັນລຳດັບຕໍ່ໄປ ກໍຄື ຄວາມຜິດຫວັງ.

ຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນຈະນຳໄປສູ່ເວລາແຫ່ງການຊ້ຳຄືນ.

ຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນຈະທຳໃຫ້ຜູ້ທີ່ກ່ຽວຂ້ອງກັບພະລະກິດນັ້ນທຳໃຈ ແລະ ກະຈັດກະຈາຍ.

ຄວາມຜິດຫວັງນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນໂດຍການບໍລິໂພກກິດຫຼັກພື້ນຖານຂັ້ນຕົ້ນຂອງຄຳພະຍາກອນ,
ແທ້ຈິງແລ້ວຄືກິດຫຼັກປະຖົມຂອງຄຳພະຍາກອນທີ່ໄດ້ຖືກສະຖາປະນາໄວ້ໃນຕອນເລີ່ມຕົ້ນຂອງ Adventism.
ການເສີມເພີ່ມໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ໄດ້ມີຄວາມເກືອບພັນກັບອິດສະລາມ ແລະ ຄວາມຜິດຫວັງໃນວັນທີ 18
ກໍລະກົດ 2020 ກໍເປັນເລື່ອງກ່ຽວກັບອິດສະລາມ. ພວກເຮົາໄດ້ຮັບແຈ້ງວ່າ ສິ່ງທີ່ເຮັດໃຫ້ Samuel Snow ແລະ
ຜູ້ອື່ນໆຕໍ່ມາ ສາມາດຮັບຮູ້ວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ໄດ້ນັ້ນ ຄື

ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖອນພຣະຫັດຂອງພຣະອົງອອກຈາກຄວາມຜິດພາດໃນບາງຕົວເລກຂອງແຜນພູມ
1843. ແລ້ວ Snow ແລະ ກຸ່ມ Millerites ກໍໄດ້ເຫັນວ່າ

ຫຼັກຖານດຽວກັນນັ້ນທີ່ເຄີຍນຳພາພວກເຂົາໃຫ້ທຳນາຍປີ 1843

ສຳລັບການສຳເລັດຂອງຄຳພະຍາກອນສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ ບັດນີ້ໄດ້ຖືກຮັບຮູ້ວ່າເປັນຫຼັກຖານດຽວກັນນັ້ນເອງ
ທີ່ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົາສາມາດລະບຸວັນທີ 22 ຕຸລາ 1844 ໄດ້.

“ພຣະເຢຊູ ແລະ ບັນດາພົນໂຍທາແຫ່ງສະຫວັນທັງໝົດ ໄດ້ທອດພຣະເນດດ້ວຍຄວາມເຫັນອີກເຫັນໃຈ

ແລະ ຄວາມຮັກ ໄປຍັງຜູ້ທີ່ໄດ້ຄອຍຖ້າທຶຈະໄດ້ເຫັນພຣະອົງ ຜູ້ຊົງຈົດວິນຍານຂອງເຂົາຮັກ

ດ້ວຍຄວາມຄາດຫວັງອັນຫວານຊືນ. ທູດສະຫວັນໄດ້ບັນຍາຍຢູ່ຮອບໆ

ເພື່ອຄຳຈຸນພວກເຂົາໃນຊົ່ວໂມງແຫ່ງການທົດລອງ. ຜູ້ທີ່ໄດ້ລະເລີຍບໍ່ຍອມຮັບຂ່າວສານຈາກສະຫວັນນັ້ນ

ຖືກປະໄວ້ໃນຄວາມມືດ ແລະ ຄວາມພິເສດຂອງພຣະເຈົ້າກໍໄດ້ລຸກໄໝດ້ພວກເຂົາ

ເພາະພວກເຂົາບໍ່ຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງຊຶ່ງພຣະອົງໄດ້ສົ່ງມາໃຫ້ພວກເຂົາຈາກສະຫວັນ.

ບັນດາຜູ້ສັດຊື່ຜູ້ນັ້ນ ຜູ້ຜິດຫວັງ ແລະ ບໍ່ສາມາດເຂົ້າໃຈໄດ້ວ່າ

ເປັນຫຍັງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງເຂົາຈຶ່ງບໍ່ສະເດັດມາ, ມີໄດ້ຖືກປະໄວ້ໃນຄວາມມືດ. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ

ພວກເຂົາຖືກນຳໃຫ້ກັບໄປຫາພຣະຄຳພີຂອງຕົນ ເພື່ອຄົ້ນຫາຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ພຣະຫັດຂອງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ຖອນອອກຈາກຕົວເລກທັງໝົດ, ແລະ

ຄວາມຜິດພາດກໍໄດ້ຖືກອະທິບາຍ. ພວກເຂົາໄດ້ເຫັນວ່າ ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນັ້ນໄດ້ຍຶດໄປເຖິງ

ຄ.ສ. 1844, ແລະ ຫຼັກຖານອັນດຽວກັນທີ່ພວກເຂົາເຄີຍນຳສະເໜີເພື່ອສະແດງວ່າ

ຊ່ວງເວລາແຫ່ງຄຳພະຍາກອນສິ້ນສຸດລົງໃນ ຄ.ສ. 1843, ພິສູດວ່າມັນຈະສິ້ນສຸດໃນ ຄ.ສ. 1844.

ແສງສະຫວ່າງຈາກພຣະຄຳຂອງພຣະເຈົ້າ ໄດ້ສົ່ງມາເທິງສະພາບຂອງພວກເຂົາ, ແລະ

ພວກເຂົາໄດ້ຄົ້ນພົບເວລາແຫ່ງການລ່າຊ້າ—‘ເຖິງແມ່ນມັນ [ນິມົດ] ຈະລ່າຊ້າ, ຈົ່ງຄອຍຖ້າມັນເຖິດ.’

ໃນຄວາມຮັກຂອງເຂົາທີ່ມີຕໍ່ການສະເດັດມາໃນທັນທີຂອງພຣະຄຣິດ,

ພວກເຂົາໄດ້ມອງຂ້າມການລ່າຊ້າຂອງນິມົດ, ຊຶ່ງຖືກກຳນົດໄວ້ເພື່ອສະແດງບັນດາຜູ້ຄອຍຖ້າຢ່າງແທ້ຈິງ.

ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ພວກເຂົາມີຈິດໝາຍແຫ່ງເວລາ. ແຕ່ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນວ່າ ຫຼາຍຄົນໃນພວກເຂົາ

ບໍ່ສາມາດພົ້ນຂຶ້ນເຫນືອຄວາມຜິດຫວັງອັນຮ້າຍແຮງຂອງຕົນ ເພື່ອຈະມີຄວາມຮ້ອນຮົນ ແລະ

ກຳລັງໃຈໃນລະດັບທີ່ເຄີຍເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຄວາມເຊື່ອຂອງພວກເຂົາໃນ ຄ.ສ. 1843.” Early Writings, 236, 237.

ພວກເຮົາຄວນຄາດໝາຍວ່າ ຫຼັກຖານທຳນຳໄປສູ່ການພະຍາກອນວ່າ ອິດສະລາມຈະໂຈມຕີສະຫະລັດໃນວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020 ນັ້ນ ຈະຢືນຢັນວ່າ ໃນກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ກຳລັງຈະມາເຖິງໃນໄວໆນີ້ ອິດສະລາມແມ່ນການພິພາກສາທີ່ຖືກນຳມາຕໍ່ຕ້ານສະຫະລັດ ໂດຍທີ່ອົງປະກອບເລື່ອງເວລາບໍ່ໄດ້ຖືກເຊື່ອມໂຍງກັບເຫດການນັ້ນອີກຕໍ່ໄປ.

ຫຼັກໝາຍສຳຄັນສືບສະການໃນປະຫວັດສາດຈາກປີ 1840 ຈົນເຖິງ 1844. ທຸກຫຼັກໝາຍລ້ວນສຳພັນກັບການນຳໃຊ້ກົດຫຼັກປະຖົມຂອງມົນເລີ—ຫຼັກການໜຶ່ງວັນເທົ່າກັບໜຶ່ງປີ.

ໝູ່ໝາຍຫຼັກສືບສະການໃນປະຫວັດສາດຕັ້ງແຕ່ປີ 2001 ຈົນເຖິງກົດວັນອາທິດ. ວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ແມ່ນອິສະລາມ. ຄຳທຳນາຍທີ່ຜິດພາດໃນວັນທີ 18 ກໍລະກົດ 2020 ແມ່ນກ່ຽວກັບອິສະລາມ. ທຸກໆໝູ່ໝາຍລ້ວນກ່ຽວໂຍງກັບການນຳໃຊ້ກົດຫຼັກປະຖົມຂອງ Future for America—ການຊຳຄັນຂອງປະຫວັດສາດ. “ຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ” ເປັນຕົວແທນຂອງເຫດການໃນອະນາຄົດທີ່ຈະຖືກເຜີຍໃຫ້ຮູ້ຕາມລາດັບຂອງມັນ. ໝູ່ໝາຍທຳອິດໃນບັນດາສື່ໝູ່ໝາຍຄວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ຊຶ່ງຊັບອກເຖິງການໂຈມຕີສະຫະລັດໂດຍອິສະລາມ ເພື່ອໃຫ້ຄຳພະຍາກອນເລື່ອງວິບັດທີ່ສາມສຳເລັດເປັນຈິງ. ໝູ່ໝາຍສຸດທ້າຍ, ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງກົດວັນອາທິດໃນປະຫວັດສາດຂອງພວກເຮົາ, ຈຳເປັນຕ້ອງເປັນເລື່ອງອິສະລາມ ເພາະວ່າ Alpha ແລະ Omega ຊຶ່ງສະແດງຈຸດຈົບຈາກຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ສະເໝີ, ແລະ Alpha ແລະ Omega ນັ້ນແມ່ນພຣະອົງຜູ້ຊົງປົດຜະນຶກ “ຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ” ໄວ້ເພື່ອປະຫວັດສາດນີ້ໂດຍສະເພາະ. ອິສະລາມຈະໂຈມຕີສະຫະລັດໃນເວລາຂອງກົດວັນອາທິດ.

ນີ້ແມ່ນໜຶ່ງໃນສາມອົງປະກອບຫຼັກຂອງການເປີດຜະນຶກຟ້າຮ້ອງທັງເຈັດ ທີ່ບັດນີ້ກຳລັງຖືກເປີດເຜີຍອອກ. ເມື່ອໄມເຊໄດ້ປະກາດຂ່າວສານທີ່ເປັນແບບຢ່າງຂອງສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນໃນແນວປະຫວັດຂອງທ່ານແລ້ວ ການເຄື່ອນໄຫວຂຶ້ນສູດທ້າຍກໍໄດ້ເກີດຂຶ້ນຢ່າງຮວດເລ້ວ. ໄມເຊບໍ່ໄດ້ເຫັນອີກທຳມະຊາດອັນທຳລາຍລ້າງສືບສະການ ຈົນກວ່າຄຳພະຍາກອນເລື່ອງບຸດຫົວປີຈະສຳເລັດ ອັນກໍໃຫ້ເກີດສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນໃນເອຢິບ. ເມື່ອພຣະຄຣິດໄດ້ເຂົ້າສູ່ຢຸດຊາເລັມແລ້ວ ຂັ້ນຕອນອັນຮວດເລ້ວສູ່ໄມ້ກ້າງແຂນກໍໄດ້ເລີ່ມດຳເນີນໄປ. ເມື່ອຂ່າວສານນັ້ນຖືກປະກາດແລ້ວ ກໍບໍ່ມີການຫວນກັບອີກ. ນັບຈາກການປະຊຸມຄຳຍທຶ Exeter ໃນວັນທີ 12 ສິງຫາ 1844 ບໍ່ເຖິງສອງເດືອນຕໍ່ມາ ຄຳທຳນາຍນັ້ນກໍໄດ້ສຳເລັດ.

ແລະພຣະວໍຈນະຂອງພຣະເຢໂຫວາໄດ້ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ສຸພາສິດອັນນັ້ນທີ່ພວກເຈົ້າມີຢູ່ໃນແຜ່ນດິນອິສະຣາເອນນັ້ນແມ່ນຫຍັງ ທີ່ກ່າວວ່າ, ວັນເວລາຖືກຍຶດອອກໄປ ແລະນິມິດທຸກຢ່າງກໍລົ້ມເຫລວ? ເຫດສະນັ້ນ ຈົ່ງບອກພວກເຂົາວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕັດດັງນີ້; ເຮົາຈະເຮັດໃຫ້ສຸພາສິດນັ້ນສຸດໄປ ແລະພວກເຂົາຈະບໍ່ໃຊ້ມັນເປັນສຸພາສິດໃນອິສະຣາເອນອີກຕໍ່ໄປ; ແຕ່ຈົ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ວັນເວລາໃກ້ຈະມາເຖິງແລ້ວ ແລະຜົນສຳເລັດຂອງນິມິດທຸກຢ່າງ. ເພາະວ່າ ໃນທຳມະການວົງວານອິສະຣາເອນຈະບໍ່ມີນິມິດອັນເປົ່າປ່ຽນ ຫຼັກການທຳນຳນາຍອັນປະຈົບສຳເລັດອີກຕໍ່ໄປ. ເພາະວ່າ ເຮົາຄຶພຣະເຢໂຫວາ: ເຮົາຈະກ່າວ ແລະຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາຈະກ່າວນັ້ນຈະເກີດຂຶ້ນ; ມັນຈະບໍ່ຖືກຍຶດອອກໄປອີກຕໍ່ໄປ: ເພາະໃນສະໄໝຂອງພວກເຈົ້າ, ໂອ ວົງວານທຶກະບົດເອີຍ, ເຮົາຈະກ່າວຖ້ອຍຄຳນັ້ນ ແລະຈະໃຫ້ມັນສຳເລັດ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕັດດັງນັ້ນ. ອີກຄັ້ງໜຶ່ງ ພຣະວໍຈນະຂອງພຣະເຢໂຫວາໄດ້ມາເຖິງຂ້າພະເຈົ້າ ວ່າ, ບຸດແຫ່ງມະນຸດເອີຍ, ເບິ່ງແມ, ພວກຄົນໃນວົງວານອິສະຣາເອນກ່າວວ່າ, ນິມິດທີ່ເຂົາເຫັນນັ້ນເປັນສຳລັບອີກຫຼາຍວັນຂ້າງໜ້າ, ແລະເຂົາພະຍາກອນເຖິງເວລາທີ່ຢູ່ກອອກໄປ. ເຫດສະນັ້ນ ຈົ່ງກ່າວແກ່ພວກເຂົາວ່າ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕັດດັງນີ້; ຈະບໍ່ມີຖ້ອຍຄຳໃດໆຂອງເຮົາຖືກຍຶດອອກໄປອີກຕໍ່ໄປ, ແຕ່ຖ້ອຍຄຳທີ່ເຮົາໄດ້ກ່າວແລ້ວນັ້ນຈະສຳເລັດ, ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າພຣະເຈົ້າຕັດດັງນັ້ນ. ເອເຊກຽນ

12:21–28.